

... najprije u Antiohiji nazvale učenike hrišćanima. * Djela 11:26

Antiohija

maj/jun 2015.

broj 135

Bog te voli!

Isus mu reče:

*Ja sam put i istina i život;
niko neće doći k Ocu do
kroza me.*

JOVAN 14:6

*Postoji momenat u životu kada shvatimo ko je važan,
ko nikad nije bio važan, ko više nije važan i ko će uvek biti važan.
Zato se ne brinite za neke ljude iz prošlosti.
Ima razloga zašto neće biti u našoj budućnosti.*

***Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.***

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa je tako i Antiohija nesavršena. Sve ono što nije dobro *odbacite*, a ono što je dobro *prihvatite*.

***Želimo vam puno Božijih
blagoslova dok budete čitali
ovaj novi broj...***

Zahvaljujemo se vjernicima iz
***Banjaluke, Beograda,
Petrovca na Mlavi,
Doboja i Sarajeva,***
koji su svojim novčanim
priložima pomogli
objavlivanje ovog broja.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrdar +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

M OJA BUDUĆNOST JE ODREĐENA MOJOM SADAŠNJOŠĆU

*„Kad nema vizije,
rasipa se narod.”*

Priče 29:18

Izraeljci nisu imali pozitivnu viziju sopstvene budućnosti – odrekli su se svojih snova. Znali su odakle su krenuli, ali nisu znali kuda idu. Ceo njihov svet se zasnivao na onome što su videli i iskusili. Jednu stvar nisu znali, kako da vide „očima vere”.

Pomazanje koje oslobađa

„Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje; I da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.”

Luka 4:18-19

Potičem iz doma za koji se može reći da je bio nefunkcionalan. Nije mi strano iskustvo zlostavljanja. Moje detinjstvo je bilo ispunjeno strahom i mučenjem. Po

mišljenju nekih stručnjaka, dečja ličnost se obrazuje u prvih pet godina života. Moja ličnost je bila oličenje haosa. Život mi se svodio na pretvaranja, duševne zidove koje sam izgradila kako bih se zaštitila od povreda. Isključivala sam svakoga čime sam, u isto vreme, i samu seba zaključavala. Bila sam obuzeta kontrolom; strah me je obuzeo u toj meri da sam bila u stanju da se izborim sa životom jedino kada bih osećala da se sve nalazi pod mojom kontrolom i da mi ni od koga ne pretili opasnost.

Kao mlada osoba koja pokušava da živi za Hrista i upražnjava hrišćanski stil života, bila sam svesna toga odakle sam potekla, ali mi nije bilo jasno kuda idem. Imala sam osećaj da će moja budućnost večno biti spojena sa mojom prošlošću. Često bih pomislila: *„Kako može osoba koja je imala prošlost kao ja ikada iskusiti pravu sreću? To je nemoguće!”* Međutim, Isus je rekao da je došao kako bi iscelio bolesne, slomljene,

ranjene i izgubijane ljude koje je nesreća zadesila.

Isus je došao kako bi otvorio vrata tamnice i oslobodio sužnje. Nisam znala šta je napredak dok nisam počela da verujem da mogu biti slobodna. Bila mi je potrebna pozitivna vizija sopstvenog života; morala sam poverovati da moja budućnost nije uslovljena mojom prošlošću, ili čak sadašnjošću.

Možda je tvoja prošlost bila očajna, možda su i tvoje trenutne okolnosti negativne i depresivne. Možda se suočavaš sa toliko teškim situacijama da ti se čini kako nemaš razloga za nadu. Ali, ja ti hrabro mogu izjaviti da tvoja budućnost nije

određena tvojom prošlošću ili sadašnjošću!

Promeni stav svog uma. Veruj da je sa Bogom sve moguće (Luka 18:27). Za čoveka su neke stvari nemoguće, ali Bog kome služimo je Onaj koji je sve što sada vidimo oko sebe stvorio ni iz čega (Jevrejima 11:3). Podari mu svoju „ništavnost“ i posmatraj šta će da učini. Sve što je njemu potrebno je da veruješ u Njega. Na tebi je da veruješ u Njega, a On će učiniti sve ostalo.

Oči da vide, uši da čuju

„Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korijena njegova izniknuće. I na njemu će

počivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega. I mirisanje će mu biti u strahu Gospodnjem, a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju karati.”

Isaija 11:1-3

Nismo u stanju da razabiramo stvarnost oko sebe na pravi način, samo na osnovu svog prirodnog čula vida. Neophodno je da imamo duhovne oči kako bismo videli, kao i duhovne uši kako bismo čuli. Vrlo je važno da čujemo šta Duh govori, a ne ono što svet govori. Neka ti o tvojoj budućnosti govori Bog, a ne svi ostali...

Izrailjci su neprestano govorili i svu svoju pažnju usmeravali na stanje stvari kakvo je bilo nekada. Bog ih je pod Mojsijevom upravom izveo iz Misira, govoreći im preko njega o Obećanoj zemlji. On je želeo da im pogled bude usmeren ka cilju ka kome su se uputili, a odvrćen od mesta iz koga su krenuli. Pročitajmo neke stihove koji jasno oslikavaju njihove propuste u stavovima.

Šta je problem?

„I vikahu na Mojsija i na Arona svi sinovi Izrailjevi; i sav zbor reče im: kamo da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji. Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača, žene naše i djeca naša da postanu roblje? Nije li bolje da se vratimo u Misir?”

IV Mojsijeva 14:2-3

Želela bih da vas zamolim da ovim stihovima posvetite naročitu pažnju. Primetite u kojoj meri su ovi ljudi negativni – gundaju, olako odustaju, radije bi da se vrate u robovske okove, nego da se probijaju na svom putu kroz pustinju do Obećane zemlje.

Istini za volju, ovi ljudi nisu imali problema; problem su bili oni sami!

Loše misli stvaraju loše stavove

„A tamo nemaše izvor vode, te se skupiše na Mojsija i na Arona. I svađaše se narod s Mojsijem, i govorahu: kamo da smo pomrli kad pomriješe naša braća pred Gospodom! Zašto dovedoste zbor Gospodnji u ovu pustinju da

izginemo ovdje i mi i stoka naša?"

IV Mojsijeva 20:2-4

Vrlo lako se da zaključiti na osnovu njihovih reči, da Izrailjci uopšte nisu verovali Bogu. Njihov stav je bio negativan, poražavajući. Pre nego što bi i pokušali bilo šta, odlučili su se za poraz, samo zbog toga što svaka okolnost nije bila savršena. Taj stav je proisticao iz stava njihovog uma. Loši stavovi su rezultat loših misli.

Nedostatak zahvalnosti

„Potom pođoše od gore Ora k Crvenom Moru obilazeći zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta. I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikaki hljeb već ogadio duši našoj.”

IV Mojsijeva 21:4-5

Pored svih negativnih stavova koje smo otkrili u dosadašnjim citatima Svetog pisma, u ovom delu teksta se srećemo sa nesvakidašnjom količinom nezahvalnosti kod Izrailjaca. Sinovi Izrailja jednostavno nisu mogli prestati misliti na to

odakle su krenuli i gde se nalaze umesto na to gde su se uputili.

Od velike bi im koristi bilo da su se osvrnuli na primer svog pretka Avrama. On je u svom životu bio puno puta razočaran, ali nije dozvolio da ta razočarenja ostvare negativan uticaj na njegovu budućnost.

Nema života u svađi

„I bijaše svađa među pastirima Avramove stoke i pastirima Lotove stoke. A u to vrijeme življahu Hananeji i Ferezeji u onoj zemlji. Pa Avram reče Lotu: nemoj da se svađamo ja i ti, ni moji pastiri i tvoji pastiri; jer smo braća. Nije li ti otvorena cijela zemlja? Odijeli se od mene. Ako ćeš ti na lijevo, ja ću na desno; ako li ćeš ti na desno, ja ću na lijevo. Tada Lot podiže oči svoje i sagleda svu ravnicu Jordansku, kako cijelu natapaše rijeka, bješe kao vrt Gospodnji, kao zemlja Misirska, sve do zagora, prije nego Gospod zatre Sodomu i Gomoru. I Lot izabra sebi svu ravnicu Jordansku, i otide Lot na istok; i razdijeliše se jedan od drugoga.”

I Mojsijeva 13:7-11

Avram je bio upoznat sa opasnostima koje leže u svađi; zbog toga je rekao Lotu da bi se trebali razdvojiti. Kako se među njima ne bi ohladila ljubav i kako bi osigurao da u budućnosti između njih ne dođe do svađe, Avram je dozvolio svom bratancu da prvi odabere koju dolinu želi da zadrži za sebe. Lot je odabrao onu bolju, jordansku dolinu, nakon čega su se i razdvojili.

Zapamtite da Lot nije imao ništa sve dok ga Avram nije blagoslovio. Razmislite dobro o pristupu koji je Avram mogao da ima, ali nije! Znao je da ako postupi na određeni način, Gospod će ga blagosloviti.

Podigni oči i pogledaj

„I Gospod reče Avramu, pošto se Lot odijeli od njega: podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mjesta gdje si na sever i na jug i na istok i na zapad. Jer svu

zemlju što vidiš tebi ću dati i sjemenu tvojemu do vijeka.”

I Mojsijeva 13:14-15

Ovaj deo nam jasno otkriva da iako se Avram našao u nepovoljnijem položaju nakon deobe sa svojim bratancem da je Bog želeo da „podigne svoje oči” i umesto na mesto na kome se nalazi, usmeri svoj pogled na mesto koje je Bog želeo da mu podari.

Avram je imao dobar stav u pogledu na svoju novonastalu okolnost, a rezultat toga je bio da đavo nije mogao da uskrati blagoslov koji mu je Bog odredio. Bog mu je čak dao više nego što je imao pre deobe, blagoslovivši ga u svakom pogledu.

Pozivam vas da na budućnost gledate sa pozitivnim iščekivanjem, da zovete ono što nije kao da jeste (Rimljanima 4:17). Mislite i govorite o svojoj budućnosti na pozitivan način, usaglašeni sa onim što je Bog usadio u vaše srce, a ne u skladu sa onim što ste iskusili u prošlosti ili što doživljavate u ovim danima.

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

LJUBAV BEZ USLOVA

Sigurno već znate da nam je Isus dao najveću zapovest od svih: da volimo; da volimo Boga, da volimo druge ljude. Nekada nam se čini da je ovo preteška zapovest... U svetu u kome živimo, kada nam se čini da je druge ljude jako teško voleti i da nam za pokazivanje pažnje i ljubavi treba puno snage i energije, često nam na pamet pada i obilje izgovora, kako ne bismo morali da ulažemo puno truda. Međutim, Isus nas stalno poziva baš na to,

a On će dati snagu za sve. Evo ovde imate nekoliko saveta kako možete da volite druge, kao što je Isus to činio.

Budite tu. Baš kao što je Isus voleo ljude i došao je na zemlju da bi bio predstavljen njima, On te zbog toga poziva da provodiš vreme sa njima. Tako nađi vremena da budeš sa njima, da im se kvalitetno daješ, pomažeš, u svakoj prilici. Žrtvuj malo sebe radi drugih i na taj način pokaži Hristovu ljubav.

Ostavite se religije. Ne pokušavajte da impresionirate Boga religijom. Umesto toga, uložite svoje napore u ono do čega je Bogu stvarno stalo: prosto uključujte svoju ljubav u najvećoj mogućoj meri.

Izrazite svoju ljubav na hrabre načine. Upotrebite vašu Bogom danu kreativnost, kako biste pokazali svoju ljubav prema drugima, kad god imate prilike za to. Dajte svoju ljubav slobodno i bez ustezanja, skroz se predajte tome. Uživajte u tome da na neobične načine pokazajte svoju ljubav prema drugima.

Učite iz svojih grešaka. Kada vas drugi odbiju ili kada ne uspete da doprete do drugih ljudi svojom ljubavlju, nemojte da očajavate. Umesto toga, zamolite Boga da vam pokaže šta On želi da vi naučite iz tog iskustva. Ne odustajte od svojih napora da volite druge ljude na najdublji i najiskreniji način! To će vas ponekad koštati mnogo, ali Bog vam je obećao da će jednog dana sve biti jako vredno.

Otvorite svoja vrata drugima. Izrazite svoju ljubav za druge, radeći sve što možete kako biste im olakšali život: od

najsitnijih stvari do krupnih i ozbiljnih.

Očekujte da će vas Bog upotrebiti i kada ste skroz slomljeni. Shvatite jednu stvar: slomljenost vas ne diskvalifikuje od toga da radite i dalje za Boga, služeći drugima. U stvari, slomljenost će na kraju pomoći i vama, jer će vam to dati više samilosti prema drugim ljudima koji su upotrebi. Bog će vas upotrebiti za svoje Kraljevstvo bez obzira na vašu slomljenost i životne teškoće. Sve što treba da uradite jeste da kažete: "Da" Bogu u svakoj situaciji i da se vežete za snagu koju će vam On dati. Zapamtite, jedno On je Bog, On je pozvao vas i za Njega ne postoje prepreke.

Dajte velikodušno. Stvorite kod sebe naviku da dajete drugima velikodušno (vreme, talenat, energiju, novac...) kako biste pomogli Božiji rad na zemlji. Vaši naponi će promeniti svet na neviđene načine, kada budete davali. Možda će na taj način Bog želeti da nauči druge o ljubavi, pa će tako i drugi vama nekada uzvratiti istom merom. Ako imate problema sa tim da dajete drugima velikodušno, postarajte se da

vaši osećaji proizilaze iz sigurnosti odnosa sa Isusom, koji se ne može uzdrmati, te ćete imati više pouzdanja koje vam je potrebno kako biste mogli davati slobodno.

Naučite kako da primete kada ste u potrebi. Vi možete da naučite dosta toga o ljubavi i od gracioznog primanja pomoći od drugih, kada vam je to potrebno, kao i kada vi dajete pomoć drugima u potrebi. Takođe, Bog želi druge da nauči o ljubavi kada im stavi do znanja da vama treba pomoć. Tako da dajte ljudima priliku da vam pomognu kada vam je potrebna pomoć.

Komunicirajte ohrabrujućim rečima. Pitajte Boga da

vam pomogne da koristite ohrabrujuće reči kada god nešto govorite ili kada nešto pišete drugima. Takve reči u sebi mogu da sadrže jako veliku snagu, kao i da pokažu ljubav za druge.

Pružite ljudima milosrđe. Imajte uvek na umu koliko je Bog nama dao svoje milosti kroz Isusa, i neka vas vaša zahvalnost motiviše da budete milosrdni prema drugima koji naprave greške.

Birajte sebi prave prijatelje. Pošto se često dešava da budete kao što su ljudi sa kojima se družite, jako je važno da se okružite ljudima koji će tvias inspirisati da postanete još bolja osoba. Nemojte da gajite

prijateljstva sa ljudima koji će vas podstaći da budete samo još sebičniji, nego se ogradite ljudima koji će vas izazvati da izgradite još više ljubavi prema drugim ljudima u svom životu.

Živite da ugodite samo Njemu. Živite za to da ugađate Bogu a ne drugim ljudima. Kada ste odgovorili na Božiji poziv u svom životu, onda nemojte očekivati različita priznanja. Pomažite drugima kad god to možete i to radite u tajnosti, jer samo tada izražavate svoju ljubav prema Bogu na ispravan i čist način.

Ne pretvarajte se već budite kakvi stvarno jeste sa drugima. Nemojte da stalno menjate svoje lice pred drugim ljudima. Nemojte da se skrivate i pretvarate pred drugima kada konačno doprete do njih. Tražite od Boga pouzdanje sa kojim ćete rizikovati i biti skroz otvoreni, iskreni i ranjivi, jer to je jedini način na koji možete da izrazite pravu ljubav prema bližnjima.

Izaberite trud i ljubav umesto prihvatanje tuđih loših stavova i navika. Zamolite Boga da vam pomogne da uradite pravu stvar u vezi sa različitim

pitanjima. Preduzmite korake koji su potrebni, ali uz Božiju pomoć, kako biste se borili protiv nepravde. Bez obzira na to koliko će vas nešto koštati, budite deo promena, tako što ćete raditi ispravne stvari, pronalaziti istine i ne prihvatati nepravde.

Oprostite onima koji su vas povredili. Oslonite se na Božiju pomoć i sledite Njegovu zapovest da oprostite onima koji su vas povredili. Uvek imajte na umu koliko je nama Bog grehova oprostio, te nam i dalje prašta svakog dana. Pokazujte svoju ljubav prema drugima bez straha, jer ste vi već odlučili da ćete da verujete u snagu Božije ljubavi, koja dotiče druge kroz vaš život.

Whitney Hopler

OTKUD POTREBA ?

Ako postoji potreba onda postoji i zadovoljenje. Prosto je neshvatljivo da postoji neka potreba, a da nema ponude. Da postoji neka žudnja a da nema ostvarenja. Kako ljudi mogu reći da nema Boga!?

Otkud potreba za mirom, a da nema Kneza mira, koji može da umiri srca naša i da donese mir koji ovaj svijet ne može dati? Da nas ispuni onim mirom koji nadlazi razumjevanje i svaku logiku i svaku prijatnju.

Otkud potreba za radošću, a da nema Onog koji je izvor radosti, koji od radosti klikće nad nama; koji puni naša pluća dubokim uzdisajem svježeg vedrog dana, kada u nama buja radost rađanja djeteta, radost novog početka, radost ozdravljenja, radost mladosti i života.

Otkud potreba za ljubavlju, a da nema ljubavi koja nikad ne prestaje, koja se ne nadima i ne gordi, koja ne traži svoje, koja je strpljiva i koja sve snosi i sve

prašta, koja sve vjeruje i svemu se nada.

Otkud potreba za zaštitom i sigurnošću, a da nema Onog koji je kadar sačuvati živote naše, usred nesigurnog svijeta. Gospod na nebeskim vojskama, Lav od plemena Judina, koji je kadar zaštititi našu djecu i naše voljene i kad su van našeg domašaja, na dalekom putu i opasnim situacijama

Otkud potrebe za nežnošću a da nema Jaganjca umilnog i krotkog? Ljubavnika duše naše, koji jednom rukom pod glavu drži, a drugom lice miluje; koji je bijela golubica, treperava i nježna, što slijeće samo na čisto i nevino i bježi od svakog nasilništva i grubosti.

Otkud želja za istinom i pravdom, a da nema velikog

Sudije, koji je Istina i u kojem nema nikakve mrštine i promjene. Koji je Osvetnik i koji je kadar odbraniti pravo sirotog, udovice i nejači, koji je kadar pokriti svaku nepravdu i osvetiti za grabež.

Otkud potreba za zajedništvom, a da nema Prijatelja i Savjetnika, koji nam dušu razgovara u dane samoće i odbačenosti od ljudi. Koji nas ne ostavlja, kad od nas odstupe i otac i majka i brat i kum.

Otkud onda u nama vrišti neutiljena žeđ za mirom i pravdom i glad za radošću i istinitom i žudnja za nežnošću i ljubavi!? A da nema Onog koji ju je ispunio!

Lav Lajović, Podgorica

Stav crkve prema Bogu vidljiv kroz stav prema slugama koje im je Bog dao.

Hrišćani ne poštuju Boga više nego što poštuju službe koje je Bog postavio u crkvi.

❖

K AŽNJEN

„Ćao mama, ćao tata!“ - vikao sam dok sam izlazio iz kuće. Moji roditelji su mislili da idem da gledam košarkašku utakmicu sa prijateljima te subotnje večeri. Međutim umesto da prođem kroz ulazna vrata, ja sam se ponovo ušunjao u kuću i otišao u gornje kupatilo, na trenutak sam razmišljao koliko će biti bolno kada budem to uradio, ali na kraju sam ipak probušio sam svoje uvo. Onda sam se opet polako provukao a da me roditelji ne primete i ušao u svoj auto i otišao na utakmicu.

Kada me je prijateljica Rejčel videla, viknula je: „Hej Nejt, dođi ovde smo!“ Kada sam seo pored nje, pogledala me je i zapanjeno rekla: „Oh, moj Bože jel to prava? Ti si to stvarno uradio.“

„Da“, odgovorio sam joj, „upravo sam sada to uradio.“

„Da li je bolelo? Da li ti se dopada? Izgleda dobro, trebao bi je zadržati.“

Uskoro su svi pričali o meni i o mojoj minduši. Pošto momcima u hrišćanskoj školi

nije bio dozvoljen pirsing dok su u školi, niko nije mogao da poveruje da sam ja to ipak uradio.

Uskoro su me bombardovali raznim pitanjima: „Kako si to uradio?“ Da li si jako krvario?“ Da li je bolelo?“

Od kako sam krenuo u ovu školu ljudi su po prvi put počeli da me primećuju. Stvarno da me primećuju. Za samo jednu noć sam postao jako popularan. U tim trenucima sam se osećao odlično.

Onda me je Rejčel odjednom vratila u stvarnost, samo jednim pitanjem: „Šta su ti rekli roditelji na ovo?“

Zastao sam na momenat, progutao ogromnu knedlu i procedio sam kroz zube: „Oni ne znaju.“

„Ti im nisi rekao! Ubiće te!“

Dok sam se vozio ka svojoj kući, Rejčelini komentari su mi

se samo vrteli po glavi. Ja sam znao da je ona u pravu i to sam znao od onog trenutka kada sam kupio mindušu. Znao sam da će moji roditelji da dobiju napad kada budu videli šta sam uradio. Nisam to mogao da sakrijem. Da bi se rupica u uvu formirala pravilno znao sam da mindušu ne smem da vadim jedno vreme.

Kada sam otključao ulazna vrata kuće, laknulo mi je jer su svi bili u krevetu. Barem tada nisam morao da se suočavam sa roditeljima.

„Mladiću, ti si u nevolji! Velikoj nevolji! Ustvari, kažnjen si!“ - vikao je otac na mene tog jutra preko stola za kojim je pio kafu. Nakon toga je započeo niz vrištanja na mene. Moja mama je vikala: “Ne mogu da verujem da si samo tako otišao i probušio svoje uvo bez da si nas pitao ili barem nam rekao nešto o tome! Šta zamišljaš da si ti uopšte?”

“Zašto ne možete jednom da bude onako kako ja želim”, uzvraćao sam i ja. “Ovo nikako ne utiče na vas. Ja imam prava da sebi probušim uvo, ako to želim! To je moje pravo!”

“Ovo je moja kuća a ti i dalje živiš u njoj”, vikao je moj otac.

“Kada budeš živeo negde drugde, možeš raditi šta želiš, ali dok si u mojoj kući moraš živeti po mojim pravilima!”

“Ti mene uopšte ne razumeš”, odmah sam uzvratilo.

“Za tebe od danas nema telefona, nema prijatelja, zabranjeno ti je korišćenje automobila naredne dve nedelje.... I izvadi tu mindušu iz svoga uva, odmah!”

“To nije fer”, vikao sam po svojoj sobi. Pobacao sam svoja odela za crkvu sa vešalice i osećao sam se kao da ću eksplodirati od besa. Tog jutra smo se odvezli u crkvu u potpunoj tišini. Ja sam osećao prazninu tamo gde mi je bila minduša. Toliko od mene i od toga da sam želeo biti faca.

Tokom naredne dve nedelje u našoj kući je bila jako napeta atmosfera. Ja sam bio besan jer sam bio kažnjen. Moji roditelji su bili besni jer sam im iza leđa uradio ono što sam zamislio.

Tokom prvih nekoliko dana sam samo gundao na svoje roditelje zbog njihovog stava. To je bila MOJA minduša! To je bilo MOJE uvo! Oni nemaju prava da mi govore šta da radim! Što se mene tiče, ja sam smatrao da oni nisu bili u

pravu, oni su grešili, a ja sam bio u pravu. Međutim nakon nekoliko dana ja sam se smirio.

Polako sam počeo da razmišljam o tome šta sam uradio. Što sam više razmišljao o svemu, to sam više shvatao koliko sam pogrešio u vezi sa celom situacijom. Moji roditelji i ja smo imali jako dobar odnos. Naravno s vremena na vreme imali smo mi svojih problema, ali ništa ozbiljnije. Tako da sam im ovim postupkom na neki način lupio šamar, jer sam krio i nisam im rekao šta nameravam da uradim.

Uradio sam šta sam zamislio, jer sam smatrao da oni to nikako ne bi mogli shvatati. Uradio sam sve to zbog nečega što je veoma beznačajno. Posle nekog vremena, mi smo počeli da pričamo o tome šta se ustvari desilo. Dok smo

razgovarali o svemu, otkrio sam da su oni bili mnogo otvoreniji po tom pitanju nego što sam mislio. Moji roditelji su mi rekli da nisu toliko bili ljuti zbog same minduše, nego da su više bili povređeni zbog načina na koji sam došao do minduše i zbog toga što sam im sve to uradio iza leđa. Njihov stav je bio da je trebalo prvo da popričam sa njima o tome. Ja sam potcenio svoje roditelje.

“Mi bismo te rado saslušali, samo da si hteo da pričaš sa nama.“ Izvinio sam im se za svoj postupak. To sam ozbiljno i mislio. Iz toga sam izvukao jako dobru lekciju.

Dobar odnos sa roditeljima je mnogo važniji nego popularnost jedne subotnje večeri.

Nate Zoba

Preveli i priložili Darko i Dragana Brvenik

LJUBAV

naše najjače oružje

Ovih dana sam razmišljala o tome kako je Bog mudar pa nam je dao LJUBAV da bude naše najjače oružje protiv greha. Znao je da kada god nekoga obaspemo ljubavlju, taj neko nam neće odoleti, jer svako voli lepu reč, pažnju, zagrljaj, a to su sve sastavni delovi Božije ljubavi.

Samo dok imamo pravilan odnos sa Bogom, možemo imati sve delove ljubavi. Bog je ljubav. Zbog ljubavi Božije, mi se razlikujemo od ostalih ljudi, jer naš život bi trebao da bude drugačiji, trebalo bi da zračimo Božiju ljubav. Treba da imamo lepu reč, milostivo srce i razumevanje za svakoga.

U Božijoj ljubavi se krije život, bogatstvo i obilje radosti za svakog. Bog nam govori da mi tu ljubav ne treba da zadržimo za sebe, već da je delimo sa svim ljudima. Zbog svoje ljubavi, Hrist je dao jedinog sina, da umre na krstu i da nas spasi. Tako svi ljudi sveta mogu kroz Njegovu ljubav da osete ljubav, izlečenje, oprostjenje i radost.

Isus je probio zid greha i kroz njega je potekla Božija ljubav. Kada se mi priključimo na Božiju ljubav, postajemo kanali iste. Šta god radimo u životu treba da radimo iz ljubavi.

U Hristovoj ljubavi nema straha, jer je Njegova ljubav savršena i ona izgoni strah, nemire i košmare. Mi ne treba da se bojimo te ljubavi nego samo treba da joj se prepustimo, a Bog voli da Mu (kad god nam padne na pamet) kažemo iz sveg glasa:

“VOLIM TE BOŽE!”

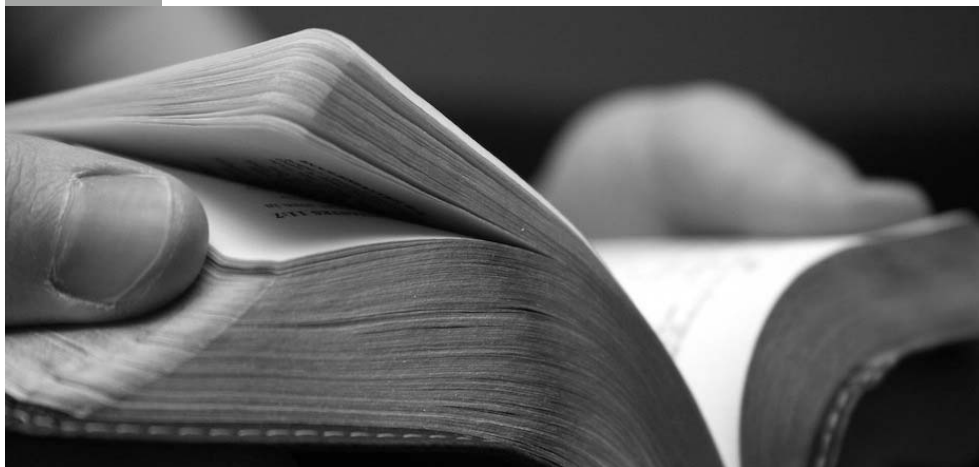
Tada je On presrećan kao što smo i mi kada čujemo ove reči. Mi nismo samo Božja deca već i njegovi saradnici, jer On želi da radimo zajedno sa njim i da On bude u svakom aspektu našeg života. On želi da se mi uvek osećamo voljeno od Njega!

“I mi poznamo i verovamo ljubav koju Bog ima k nama. Bog je ljubav, i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji.”

(1. Jovanova 4:16)

NOVO ROĐENJE KROZ BOŽIJU REČ

Novo rođenje je posledica uticaja Božije Reči i stvara u čoveku potpuno novu prirodu - potpuno nov način života, koji je dakako tek u začetku i treba da se razvije.

Sve što je živo ima jedan nepromenjivi zakon. Taj zakon nema veze sa društvenim konvencijama. To je prirodni zakon, a glasi: Sve što je živo raste. Taj zakon je ugrađen u sam život i ne zavisi od okoline. Ali da bi život mogao da se održava i da raste, potrebna mu je određena, specifična i pravovremena nega. Kada se rodi dete, ono može da bude zdravo i normalno razvijeno, ali ako ubrzo po rođenju ne primi negu i hranu koja odgovara tom uz-

rastu, vrlo brzo više neće biti ni zdravo, ni normalno razvijeno, pa čak ni živo.

Slična stvar se dešava i u duhovnom području. Kada je čovek nanovo rođen, od Duha kroz Božiju Reč, ta nova duhovna priroda zahteva odgovarajuću negu kako bi se novi život održao, napredovao i rastao. Duhovna hrana neophodna čovekovom duhovnom biću je kompletno sadržana u Bibliji. Kao što u čovekovoju prirodnoj ishrani, za različit uzrast postoji i različita hrana, tako Božija Reč obezbeđuje tom duhovnom, novorođenom biću hranu, počevši od duhovnog mleka. U Bibliji (1. Petr. 2:1-2) piše:

Zato odbacite svaku zlobu i svaku prevaru, licemerstvo i zavist i svako ogovaranje, i kao novorođena deca budite gorljivo željni razumnog, nepatvorenog mleka, kako bi kroz njega rasli za spasenje.

Za novorođenu decu u Hristu, za duhovne bebe, Bog je odredio čisto mleko: Njegove reči. Međutim, bez obzira na to koliko mleko bilo čisto i hranjivo, ono ne sme dugo da stoji neiskorišćeno i ne sme da dođe u kontakt sa nečim kiselim ili pokvarenim jer će propasti. Ova istina važi i za duhovno mleko. Da bi novorođeni hrišćani imali pravu negu kroz čisto mleko Božije Reči, njihova srca moraju da budu dobro očišćena od svega što je *kiselo* i *pokvareno*. To znači praktično primeniti upravo pročitani biblijski stih, tj. odbaciti od sebe:

Prvo treba da odbacimo *svaku vrstu zloće*. Rekao bih da se ova reč odnosi na osvetu i ono zlo, podmuklo uživanje u tuđoj nesreći. Svejedno je da li je ta osveta aktivna ili pasivna. Ona može biti izražena samo stavom prema nekome: *Tako mu i treba*. To je zadovoljština ne zbog svog uspeha, već zbog tuđeg neuspeha. Ovu vrstu

zloće najbolje oslikava rečenica: *Neka komšiji crkne krava*.

Drugo što treba odbaciti je *svaka vrsta lukavštine*. Kao što štedljivost ima svoju negativnu stranu, tvrdičluk odnosno škrtost, tako je i lukavost negativna mudrost. Negativna je zato što se bezobzirno koristi svakim sredstvom, naručito lažima i prevarama, da bi došla do svoga cilja.

Treće što treba odbaciti je *svaka vrsta licemerja*. Licemerje je rođeni brat lukavštine. To je pretvaranje i lažno predstavljanje sebe; to je obmanjivanje i samoživost. Setite se samo žena pop Ćire i pop Spire. Njih dve su ilustracija istinske definicije licemerja. One jedna drugoj u lice govore: *Slatka moja*, a iza leđa *Crkla da...*

Četvrto što treba da odbacimo je *svaka vrsta klevete*. Kleveta je najekstremniji oblik ogovaranja. Ogovaranje je uživanje pri iznošenju loših stvari o nekome. To nije informisanje, već pakosno zadovoljavanje one zloće koja je prva na ovoj listi. Ogovaranje je u principu govorenje istine o nekome ali sa pakosnom namerom. Kleveta se ne bavi istinitim stvarima o nekome, već se koristi lažima da

bi ga prikazala još ružnijim. Linija između ogovaranja i klevete je vrlo tanka, zbog čega i najbezazlenije ogovaranje lako prerasta u klevetu.

Peto, odbacite od sebe svaku vrstu *zavisti*. Ovo sam namerno stavio na zadnje mesto iako bi trebalo da bude na prvom. Zašto? Pa zato što je zavist upravo zbir ili bolje da kažem uzrok prethodna četiri *kisela* elementa. Zavist je želja za onim što neko drugi ima, a mi nemamo. Zavist nas tera da dođemo u posed toga. Zato tom *nekome* želimo zlo, lukavo i licemerno ga lažemo, a po potrebi i klevećemo, ne bi li mu nekako oteli to zbog čega smo zavidni. Ovo su dakle ti kiseli i pokvareni elementi starog života

koji će, ukoliko nisu očišćeni iz naših života i srca, omesti i pokvariti dobre učinke Božije Reči u nama, te sprečiti duhovno zdravlje i rast.

Dalje, Božija Reč nije samo mleko. Ona je i tvrda hrana - hleb. U Bibliji (Matej 4:4) možemo pročitati:

Napisano je: Čovek neće živeti samo od hleba, već svake reči koja iziđe iz Božijih usta.

Na jednom drugom mestu (Jovan 6:35) je zapisano:

Isus im reče: Ja sam hleb života. Ko dolazi k meni, neće ogladneti, i ko veruje u mene, neće nikad više ožedneti.

Kako je Isus Božija Reč, to znači da je Božija Reč hleb živo-

ta. Hleb treba posmatrati u kontekstu onog vremena. Tada to nije bio samo jedan od prehrambenih artikala. Za većinu ljudi, bio je to glavni, osnovni, pa i jedini sastojak ishrane, što znači izvor snage i života. U tom svetlu treba da posmatramo Hristovu izjavu: *Ja sam hleb života*. To znači: *Ja sam Onaj bez kojeg nema života*.

Za vreme kušnje u pustinji Isus je rekao sotoni da *čovjek živi od svake Reči Božije... Svaka Reč* je veoma značajan dodatak, jer to znači da hrišćanin koji želi da napreduje i duhovno sazreva mora naučiti kako da koristi celu Bibliju - svaku Božiju Reč, a ne samo pojedine omiljene odlomke. Zaista je

žalosno da mnogi hrišćani koji imaju Bibliju i posećuju crkvu godinama, tako malo znaju o onome što Biblija naučava. Takvi, zato što su prilično slabi u svom duhovnom iskustvu, nisu u stanju da savetuju grešnike ili novoobraćenike. A i kako bi kada su potpuno zauzeti sami sobom. Oni spadaju u sledeću kategoriju:

Jer biste po vremenu trebali biti učitelji, ali vam je ponovo potrebno da vas se uči koje su temeljne istine Božije Reči; i postali ste takvi da trebate mleka, a ne čvrste hrane. (Jevrejima 5:12)

Ivan Božer, Temerin

PSALAM 15

**Gospode! Ko može sedeti u senici Tvojoj?
Ko može nastavati na svetoj gori Tvojoj?
Ko hodi bez mane, tvori pravdu,
i govori istinu iz srca svog;
Ko ne opada jezikom svojim,
ne čini drugom zlo, i ne ruži bližnjeg svog;
Ko ne gleda onog koga je Bog odbacio,
nego poštuje one koji se boje Gospoda;
ko se kune bližnjemu pa ne poriče;
Ko ne daje srebro svoje na dobit,
i ne prima mito na pravoga.
Ko ovako radi, neće posrnuti doveka.**

PRINCIP SETVE I ŽETVE

Ponekad je teško da shvatimo da Bog želi da mi napredujemo u svakom području našeg života. On želi da napredujemo fizički, da budemo jaki i zdravi, i da uživamo u svom životu. Bog želi da napredujemo u našim odnosima - da imamo dobru porodicu, dobre prijatelje i dobar brak. Bog želi da napredujemo finansijski, da imamo novca, da ispunimo sudbinu koju je On postavio pred nama.

Jedan od najvažnijih biblijskih principa koji nam pokazuje kako da napredujemo jeste princip setve i žetve. Kroz pro-

zor moje trpezarije vidi se predivan stari hrast. Ja često stanem da se divim njegovoj lepoti i snazi. Moja deca uživaju da se igraju u hladovini tog veličanstvenog drveta. Teško je poverovati da je jednog dana, pre nekoliko decenija, ovo drvo nastalo iz jednog semena koje je našlo put u zemlju. Bez tog semena, ne bi bilo drveta da donese toliku lepotu u naš porodični život.

U Bibliji možemo da čitamo o principu setve i žetve. U Galatima 6:8 je napisano: *"Šta god da čovek poseje, to će i požnjeti."*

Ako hoćeš da žanješ dobre stvari, moraš prvo da poseješ seme! To je princip koji je Bog uspostavio! Baš kao poljoprivrednik, Bog očekuje od nas da posadimo dobro seme i da očekujemo obilnu žetvu. Ako hoćemo da žanjemo našu žetvu, prvo moramo da posejemo naše seme. Ovo je veoma važan princip koji Bog želi da zapamtimo. Zamisli da poljoprivrednik jedne godine odluči da mu baš i nije do sejanja. Pretpostavljam da može da ima mnogo izgovora zbog čega ne želi da posadi seme. Možda je jako umoran i odlučio je da će samo tako da čeka i da se nada da će žetva doći sama od sebe.

Ali i ti i ja znamo da on prvo mora da stavi seme u zemlju ako uopšte želi da vidi žetvu. Drugim rečima, ako želiš da žanjes sreću, onda moraš da poseješ neko seme i učiniš druge ljude srećnima. Ako želis da žanješ finansijski blagoslov, moraš da poseješ finansijsko seme. Ako želiš da žanješ prijateljstvo, prvo moraš da budeš prijatelj.

Seme uvek prethodi žetvi. Lako možeš da kažeš: "Joel, ja danas imam puno problema. Ja ne želim da čujem o sejanju se-

mena. Ja ne želim da čujem o davanju. Ja hoću da znam kako da izađem iz svog haosa." Najbolji način da rešiš svoje probleme je da prestaneš da razmišljaš o tome šta je pogrešno u tvom životu i da pomogneš nekom drugom. Posej dobro seme u život nekog drugog i počećeš da bereš svoju žetvu.

Kada Bog traži od nas da damo, to nije zato što On želi nešto da uzme od nas ili zato što On pokušava da učini da naš život bude nesrećan. Ne, to je zato što On pokušava da nam pomogne da posejemo naše seme u zemlju tako da možemo da žanjemo našu žetvu. Ljudi mi kažu: "Joel, On je Bog. Ako On hoće da me blagoslovi, On može."

Prijatelju, Bog radi po zakonima. Ti ne možeš da očekuješ da žanješ žetvu bez prêthodnog sejanja semena. Ako ti budeš veran i uradiš ono što Bog traži od tebe, Bog će učiniti svoj deo. Nemoj da dozvoliš da te neprijatelj prevari u tome da sačuvaš i zadržiš svoje seme. Stavi ga u zemlju! Važna stvar je da slušaš šta Bog traži od tebe da uradiš, da li te On pokreće da poseješ tvoj talenat, vreme ili blago. Ako te Bog pok-

reće da posadiš seme, On će blagosloviti to seme i doneće dobar plod. Viktorija i ja smo bili u hotelu jednoga jutra. Dok smo doručkovali, jedan mladić koji nas je posluživao nas je prepoznao. Kada je doneo naš račun, ja sam otvorio kovertu, unutra je bila poruka na kojoj je pisalo: "Hvala."

Konobar je platio naš doručak. Moja prva misao je bila da je on mlad i verovatno zarađuje minimalnu platu. Bio sam siguran da mu treba njegov novac za druge stvari.

Viktorija i ja smo razgovarali o tome šta da radimo, ali usred našeg razgovora, zaustavili smo se i shvatili da ne treba da mu uskratimo blagoslov koji će on primiti od semena koje je posejao. Mi smo znali da kada je on stavio svoje seme u zemlju, Sve-mogući Bog, Tvorac univerzuma, On će umnožiti i vratiti mu na način koji mi nikada ne možemo ni zamisliti. Mi smo znali da će mu Bog dati obilnu žetvu.

To je jedini način da se i ti uvećaš. Posij svoje seme i onda će Bog da ti donese žetvu blagoslova. Interesantno je da jedino mesto u Bibliji gde Bog kaže da Ga testiramo je u području

naših finansija. Kada ti poštuješ Boga, Bog će uvek poštovati tebe.

Ako ti pokažeš Bogu da si vredan puzdanja, nema ograničenja u onome što će On učiniti u tvome životu. Dok čitas ovaj tekst, Bog će možda govoriti tvome srcu. Pouzdaj se u Njega, da će te On usmeriti kako i gde On želi da poseješ tvoje seme. Ako si pokrenut da poseješ seme u neku misiju, oni će to upotrebiti da pomognu drugima i dotaknuti neke živote Božijom istinom.

Moja molitva je da ti iskušiš Božije izobilne blagoslove na način na koji do sada nikada to nisi doživeo.

Verujem Bogu za najbolje u tvom životu.

Joel Osteen

NEOBIČNI MARKO

Za vreme ručka sam sedela sa svojih šest prijatelja. Sedeli smo oko okruglog stola na kraju prostorije. Skoro uvek smo sedeli zajedno za istim stolom, na istim mestima. Pričali smo o svojim profesori-ma, odeljenjima, roditeljima i o nekoliko simpatičnih momaka koji su sedeli blizu nas. Pričali smo o tome šta ćemo raditi zajedno posle škole ili tokom vikenda. Otkrili smo da je razredna zabavna na neki način, a menjanje učionica podnošljiva stvar. Samo što ne znamo šta ćemo sa čudnom nastavnicom biologije i njenom neobičnom

frizuram i piskavim glasom. Vreme ručka je za nas sigurna i predvidiva rutina. Tamo nema stresa ili brige gde ćemo sesti, sa kim ćemo sesti ili o čemu ćemo pričati.

Preko puta nas sedi jedan Marko. On uvek sedi sam. Svakoga dana. Nikada ga nisam videla da sedi sa nekim. Šta više, nikada ga nisam videla da razgovara sa bilo kime, ni u učionici, ni u hodnicima... On nije pričao ni sa kim. Uvek je bio potpuno sam.

Marko je bio visok i mršav. Njegova ramena su visila.

Hodao je polako. Njegova kosa je bila duga, smeđa i ravna. Njegovo lice je uvek izgledalo tužno i povređeno. On nije baš dobro krio svoju usamljenost. Marko je sa mnom bio na časovima fizičkog. On nije bio atleta, nije bacao loptu najbolje, čudno je trčao. Očigledno je da nije uživao u tom predmetu.

Do kraja polugodišta je već bio ismejan od svakoga. Markovo lice je postalo još olovnije. Dobio je još jednu tvrđu crtu lica. Činilo se da čuva sva svoja osećanja samo za sebe. Kada bih ga videla u hodniku uvek je delovao konfuzno i izgubljeno. Umesto da između časova ide do svoga ormarića, on je nosio sve svoje knjige uvek sa sobom, pa su mu stalno ispadale stvari iz ruku. Uvek je išao blizu zida da bi mogao izbeći gužvu. Ponekad bih se zapitala da li ga je iko ikada primetio u tolikoj školi. Povremeno bih ga primetila, samo što nikada nisam ništa činila povodom toga. Kakve veze ima uopšte? Nisam osećala nikakvu obavezu prema njemu. On je bio samo jedan od mnoge dece u školi. Nije imao ništa zajedničko sa mnom. Zar ne?

Moj omladinski vođa u crkvi se ne bi složio sa mnom. Te

godine smo proučavali temu: *"Dopreti do drugih. Biti dobar hrišćanski svedok. Izaći iz svoje sigurne zone."*

Moj omladinski vođa je stalno pričao o tome. Na nežan način nam je to postavljao kao izazov. Nisam imala problema sa takvim idejama. Pa moji bliski prijatelji su bili pripadnici drugih vera i religija. Odmah sam im rekla koja je moja vera. Neki su došli sa mnom na omladinski sastanak. Zar to nije bilo dosezanje drugih?

Međutim, šta je sa dopiranjem do Marka? Pola godine je prošlo i dalje sam sedela sa svojim prijateljicama za vreme ručka, dok bi mi pogled povremeno zastao na Marku koji je uvek sedeo sam za svojim stolom. Onda sam shvatila da ne izlazim iz svoje sigurne zone, niti dopirem do bilo koga. Tiho sam molila Boga u sebi da me oslobodi ovoga; da me više ne muči sa Markom, jer sigurno postoji još neko ko bi mogao da se pozabavi njime. Za mene lično bi to bila jako neprijatna, sramotna i neugodna stvar.

Bog me nije ostavio na miru. Posle nekoliko dana ušla sam u salu za ručak. Prošla sam pored stola svojih prijatelja bez da sam im rekla i reč o tome šta

nameravam i sela sam preko puta Marka. Moje srce je lupalo kao ludo. Lice mi je gorelo. Imala sam utisak da svi bulje u mene. Iz nekog sam se razloga plašila.

Rekla sam: „Zdravo!”

Marko je ćutao.

Rekla sam: „Kako si?”

Marko je ćutao.

Želela sam samo da se smanjim i umrem. I dalje sam jela svoj ručak i nastavila sa pokušajima da mu se obratim, dok je Marko samo ćutao. Nastavila sam to da radim i narednih dana. Nakon nekoliko dana osećala sam se odbačeno. Radila sam svoj deo posla. Pričala sam o razredima, nastavnicima, predmetima i raznim drugim stvarima. Samo Marko nikako nije radio svoj deo. Nije bio ni prijateljski nastrojen, ni zahvalan, ni prijatan. Pitala sam se u čemu je problem? Zar ne radim super stvar? Zašto onda sve ne treba da ide glatko?

Sledeće sedmice više nisam viđala Marka za vreme ručka. Njegov raspored se promenio, tako da su se ručkovi sa Markom završili.

Nastavila sam ponovo sedeti sa svojim društvom. Pričali smo

o prijateljima, školi, nastavnicima, šta ćemo da radimo posle škole ili za vikend... Nikada mi nisu prigovorili za Marka. Rekla sam im da mu treba prijatelj.

Marko me nikada nije zaustavio na hodniku da mi kaže hvala. Nikada mi nije rekao ništa vezano za dane kada smo se družili u vreme ručka. Nikada mi nije rekao kako je od tada postao drugačija osoba niti da sam mu promenila život jer sam odvojila vreme za njega. Nikada nisam saznala šta on misli o celoj toj stvari. Da li me je uopšte primetio?

Jedino što kada o tome razmišljam, shvatam da sam se ja promenila. Naučila sam određene stvari. Bog me je pozivao na poslušnost sve vreme. Pozivao me je na razne načine, pa čak i na one koji nisu tako očigledni.

Poslušnost nije uvek prijatna niti udobna i zabavna. Kada smo poslušni, to nam ne daje priznanja niti neke primamljive nagrade. Samo što kada sam poslušna Bogu, onda imam ispravan odnos sa Njim. To je već dobar razlog za mene.

Crystal Kirgiss

T I SI MOJE ISCELJENJE

Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje.
(LUKA 4:18-19)

Postoje periodi u vašem životu kada ste prosto potaknuti od Gospoda da čitate određeni biblijski tekst i čitajući ga, ustvari shvatate da vas kroz to Gospod želi naučiti određene stvari koje On smatra da su u tom trenutku za vas bitne.

Ova biblijska istina, gore navedena, imala je veliki uticaj

na moj život i jeste nešto što želim podeliti sa vama kao poruku, mada sam pored pouke bio i nadahnut da na osnovu ove Božije Reči napišem muziku, da kroz nju pevajući proslavljate Gospoda.

HRIST OBEĆANI MESIJA

Čitajući ove stihove, moći ćemo da vidimo ko je ustvari Bog; ko je Isus Hrist koga mi slavimo. Vrlo često pevamo određene biblijske istine u vezi sa Isusom, dajemo Mu velika obećanja, iskazujemo Mu ljubav, ali ono što nam je neophodno jeste da se zaustavimo i zapitamo se: ko

si Ti za mene Isuse? Jedno slično pitanje postavio je i sam Isus u susretu sa svojim učenicima: *Šta ljudi kažu: ko sam ja?* (Matej 16:13-20).

Upravo onako kako to komentariše pisac jednog novozavetnog komentara, *ne postoji važnije pitanje za svakog čoveka i ženu na ovom svetu.* Bilo je tu različitih pretpostavki njegovih učenika u vezi sa ovim pitanjem, tako da su ga neki smatrali starozavetnim prorokom Ilijom i Jeremijom, a neki Jovanom Krstiteljem, koji je bio njegov preteča. Petar je dao značajan odgovor jer je bio nadahnut od samog Boga: *"Ti si Mesija, Sin Boga živoga."*

U svom poučavanju o slavljenju, ističem jednu činjenicu vezanu za imena Božija. Svako od tih imena predstavlja oblast Božijeg karaktera ili prirodu Njegove ličnosti. Ukoliko želimo da Ga proslavimo na pravi način, moramo **spoznati ko je On?**

Isus je rekao da će mnogi doći k Njemu u onaj dan, navodeći dela koja su činili u Njegovo ime, ali odgovor će biti šokantan za te ljude: *"Idite od mene nikada vas nisam poznao."*

Ono što je za samog Boga važno jeste da li Ga poznajemo i da li On nas poznaje? Ne možemo pričati o istinskom slavljenju, (kao što sam već spomenuo), ukoliko nismo upoznali Boga kakav On jeste. Ovo potvrđuje i Božija Reč u evanđelju po Jovanu u 4. glavi, gde Isus razgovara sa ženom Samarjankom:

Vi ne znate čemu se klanjate; a mi znamo čemu se klanjamo; jer je spasenje od Jevreja.

(Jovan 4:22)

Isus je ukazao na jednu veoma važnu činjenicu koja predstavlja polaznu tačku našeg slavljenja i obožavanja - **poznavanje Boga.** Pred nama je još jedno važno pitanje, a to je: *Gde da upoznam Boga?*

Da li je to Hram ili današnjim rečnikom rečeno, neka crkvena zgrada, ili možda neko posebno određeno mesto kao što je slučaj kod nekih religijskih pravaca? Pitanja o kojima su razgovarali žena Samarjanka i Isus, deo su brojnih polemika kada su poznavanje Boga kao i mesto slavljenja u pitanju.

Možemo slobodno reći da je to mesto u našem zajedništvu sa Njim, kroz molitvu.

Ne možemo reći da poznajemo neku osobu ukoliko nismo proveli vreme družeći se sa njom i dozvoljavajući da naše upoznavanje bude dvosmerno. Tako je i kada je u pitanju naš i Božiji odnos.

Vratićemo se na tekst sa početka ove poruke. Isus je taj Božiji pomazanik i Mesija koga su Jevreji toliko dugo očekivali. Ali nažalost, nisu mogli da Ga prepoznaju kada im se

predstavio, jer su Ga očekivali na način na koji su sami smislili u svojim umovima. Pošto se to završilo odbijanjem da Ga prihvate kao Mesiju, želeli su da Ga ubiju. Svaki put kada Isusa želimo da sretnemo kroz naše slavljenje i služenje, na način na koji mi mislimo da treba, izostaće taj toliko važan susret sa Njime u Božijoj prisutnosti.

Manifestacija Božije prisutnosti zavisi od naše otvorenosti

i spremnosti da muzički rečeno: "sviramo po notama našeg dirigenta" Duha Svetoga.

On me posla, reči su našeg Gospoda Isusa Hrista. Kako Ga je to Otac mogao poslati ukoliko sam Isus to nije mogao prepoznati ili Mu dozvoliti da Ga vodi?

Sećam se svog prvog iskustva (koristiću izraz iz gore navedenog teksta), tog *poslanja* ili vođstva za vreme slavljenja. Nakon slušanja jedne audio kasete na kojoj sam prepoznao važnost vođstva Duha Božijeg u slavljenju i u vezi sa tim i slušanje Njegovog glasa, tražio sam od Gospoda da i ja budem vođen na sličan način dok vodim slavljenje u crkvi. Kada nešto tražite od Gospoda, On to vrlo ozbiljno sluša.

Narednu službu sam bio testiran od Gospoda upravo u vezi sa mojom molitvom. Poveo sam tim za slavljenje u pravcu koji sam tog jutra isplanirao. U jednom momentu sam čuo jasan glas koji mi je rekao: "Pevaj pesmu *On je naš Mir*." Nakon duge unutrašnje borbe, odlučio sam se da ipak napravim taj korak. Do tog trenutka, atmosfera u crkvenoj sali je bila prilično statična i

rekao bih, uobičajena. Nakon što sam promenio kurs, u pravcu Božijeg glasa, promenila se i atmosfera u sali u kojoj su svi proslavljali Boga u Njegovoj prisutnosti.

Od tog trenutka shvatio sam da je NEMOGUĆE VODITI SLAVLJENJE BEZ POZNAVANJA I VOĐSTVA SAMOGA BOGA. On mora biti taj koji će *dirigovati našim slavljenjem* i **poslati nas da činimo određene stvari** u samom slavljenju, kako bismo na kraju imali taj potreban rezultat, susret sa Bogom u Njegovoj pristunosti.

Manifestacije Isusove službe koje možemo da vidimo iz Njegovog govora, kada citira proroka Isaiju, možemo doživeti kroz slavljenje jedino ako sledimo Njegovu putanju u izboru pesama za vreme samog slavljenja, i imamo lično zajedništvo sa Njim.

Slavljenje može doneti, kroz Božiju prisutnost, toliko potrebno: *isceljenje, oslobođenje, zaštitu i odmor umornima*, samo ako budemo oni koji slede, a ne oni koji o tom pravcu slavljenja odlučuju sami.

Dejan Milinov, Novi Sad

ODGOVOR NA TERORIZAM

Kada nam je Isus rekao šta će se zbiti pre Njegovog drugog dolaska, On je rekao: *“I biće znaci... i na zemlji muka kod naroda, koji neće znati šta da radi... i ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će da dođe na zemlju...”* (Luka 21:25,26)

Reč koja u današnjim danima izaziva strah u srcima ljudi je *terorizam*. Iako se pojavljuje u različitim formama i dolazi od raznih grupa, on je zaista sotonino oruđe. On je gospodar terora.

Zanimljivo je da Biblija opisuje njegov kraj: *“...u očajanju su od tebe. Uništen si i nikad te više biti neće.”* (Jezekilj 28:19)

Proučavala sam teroristička dela prvenstveno u Izraelu, gde provodim mnogo vremena. Na nedavnom putovanju, povelili smo našu seminarsku grupu od pedesetoro ljudi u Beit Lid, udaljen oko 8 kilometara od Jevrejskog jezičkog centra, gde učim jevrejski i odakle kreću sva naša putovanja.

Beit Lid je mala prekrivena autobuska stanica, veoma tipična u Izraelu. U ovoj malenoj zemlji, vojne baze su nedaleko od doma za mladiće i žene koji vode računa o većini izraelske vojske. Tako oni obično odlaze kući kada su slobodni, a posebno subotom. Uniformisani mladi Izraelci čekaju autobuse kako bi došli ili otišli svojim kućama. To je veoma čest prizor. Teroristi su ponekad koristili auto-bombe, a ponekad bi sa kratkim mačevimazaustavljali i napadali autobuse.

Dva meseca pre našeg dolaska u Beit Lid, dvoje bombaša samoubica su izvršili napad i pobili više od dvadesetoro mladih vojnika, većinom devojaka. Pastor pentekostne crkve koji živi u Izraelu i radi u po-

liciji je opisao našoj grupi užase pri čišćenju terena.

Nakon samo nekoliko dana provedenih na putu, izašli smo iz autobusa da slikamo pejzaže visoko iznad Jordanskog procepa. Mladi par iz Kalifornije je izrazio želju da napravi jednu fotografiju sa mnom. Krenuli smo ka mestu odakle je bio dobar pogled, kada je odjednom njen muž rekao: "Šta je to?"

Pogledala sam dole i videla na oko pola metra od nas malu maslinastu pravougaonu metalnu kutiju. Dve male crne žice su bile prikopčane na nju.

Naš redovni vozač autobusa, Moshe (Mojsije) je oficir u izraelskoj vojsci. (Tamo svi ljudi služe do 55 godina starosti.) On je prepoznao izvesnu nagaznu minu, koju su teroristi verovatno ukrali od vojske. Bila je strateški postavljena da ugrozi život nevinih ljudi koji bi poželeli da se fotografišu za vreme predstojećih praznika. Moshe je zaustavio dvoje izraelskih vojnika, koji su zatim zaustavili satni mehanizam te naprave, dok smo mi otišli nedaleko od tog mesta da damo izjavu.

Mi stalno govorimo o tome kako idemo u područje koje

svet naziva "Srednji Istokom". Biblija ga naziva "Judeja i Samarija" i striktno govori Jevrejima da se u poslednje dane nastane tamo kada ih Bog dovede kući pre Mesijinog dolaska. Jedno od mesta koje volim da posećujem u Judeji je Hebron. To je mesto gde je Bog sa Avramom sklopio savez (Postanje 15). To je takođe mesto gde su se uhode uplašile divova i u svojim očima postali manji od makovog zrna (Brojevi 14:22,28,33).

Današnji politički divovi žele da Izrael prepusti Hebron. Makpela - grob Avrama i Sare, Isaka i Rabeke, Jakova i Lije - nalazi se u Hebronu. Jevreji i muslimani se tamo mole pod jakom vojnom zaštitom. Turistima nije dopušteno da se tamo duže vreme zadržavaju.

Na našem nedavnom putovanju, rekla sam vodiču, koji je sa svojom porodicom bio među prvih šest izraelskih porodica koje su se tamo doselile nakon šestodnevnog rata: "Ne sviđa mi se što ne možemo da idemo u Hebron." On je rekao: "Ko to kaže da ne možete da odete?"

Oboje smo znali ko je to zabranio, ali nešto (što je Bog rekao) je isplivalo iz naših srca.

Proverili smo to sa ljudima koji su putovali sa nama da li bi želeli da idemo u Hebron. Svi su želeli da idu. Brzo smo ušli u autobus i iza nas je ostala Masada kojom smo hodali dole do Rimske rampe. Zatim smo se uputili ka Hebronu. Bio je blagoslov za naše oči da vidimo kako niz put ide krdo kamila u kojem su bile majke sa svojim prolećnim bebama.

Naš vodič Jevrejin mi je rekao: "Moli se kao nikada do sada."

Kada smo stigli, naš vodič je izašao iz autobusa i počeo da razgovara sa zapovednikom. Vratio se i rekao: "Moraćete da se zakunete da ste potomci Avramovi i da ste došli ovamo da se molite."

"Nema problema", rekla sam. Prisetila sam se poslanice Galatima 3:29. Zaklela sam se pred tim izraelskim zapovednikom na jevrejskom kako bih bila ubedljivija. On je rekao: "Pa, možda si ti, ali ne i taj auto-

bus prepun Amerikanaca." Rekla sam: "Da, svaki od njih se može isto zakleti." To su i učinili.

Tako smo se okruženi naoružanim vojnicima popeli na brdo ka ogromnoj građevini koja je u Herodovo vreme bila izgrađena iznad pećine. Oni su nas doveli do kupole koja je bila iznad Avraamovog i Sarinog groba i zapovedili: "Molite se sada!"

Naš vodič i vojnici su se zaustavili ispred vrata. Ja sam stala iza male propovedaonice sa koje rabini obično govore i rekla: "Verujem da nas je Bog doveo ovde da molimo. Ove godine niko od turista nije dolazio ovde, a mi smo tu. Ne znam šta Bog želi od nas da molimo i zato ćemo se moliti u Duhu." Ta predivna grupa ljudi je na nekih deset do petnaest minuta podigla svoje glasove u zajedničkoj molitvi.

Dok smo napuštali oblast oko pećine, jedan vojni džip je išao ispred našeg autobusa a drugi iza, kako bi nam obezbedili pratnju od Hebrona ka Jerusalimu. Džipovi su bili opremljeni jakim reflektorima kojima su neprestano osvetljavali put jer se spustila noć.

Naš vodič je bio presrećan kada smo prešli opasnu raskrnicu na kojoj se obično postavljaju zasede. Petnaest minuta nakon našeg prelaska raskrsnice, sreli smo autobus broj 60, koji je iz Jerusalima prevozio jevrejske radnike do svoga naselja Kiriyat Arba (Isus Navin 14:15). Kada je autobus naišao na raskrnicu, teroristi su sa strane puta iz okolnog žbunja otvorili vatru na njih. Pogodili su vozača. Dva mlada Jevrejina su poginula, a autobus bio zaustavljen. Neki kažu da je bilo pravo čudo da više njih nije bilo ubijeno. Verovatno je to bio odgovor na molitvu.

Sledećeg jutra smo u našem autobusu ponovo molili za ranjene i porodice žrtava. Zatim smo osetili jedno neobično pomazanje da se molimo da ti teroristi budu uhvaćeni. Samo nekoliko dana kasnije je na vestima objavljeno da je izraelska armija uhapsila to troje dobro naoružanih terorista koji su izgleda imali u planu novi bombaški napad.

Nekoliko dana kasnije je usledio novi bombaški napad na autobus u oblasti Gaze. Ubijena je mlada studentkinja, Amerikanka jevrejskog porekla, za-

jedno sa još sedmoro. Po njeno telo je iz New York-a došao otac. Oni su bili na istom letu kao i ja. Videla sam grupu ljudi koja ih je sa počastima dočekala na JFK aerodromu. Na neki način sam se u Izraelu navikla na ovakve stvari, ali ne i u Oklahomi.

Tačno mesec dana nakon našeg boravka u Hebronu, aktivirana je bomba u *Murrah Federal Building*. Domaći teroristi ("home-grown" kako ih mediji nazivaju) su izvršili neviđeni napad u srcu Amerike.

Postoji jedan terorista koji se zove sotona, i koji napada sa velikom ljutinom, jer zna da mu vreme ističe. Biblija nam specifično kaže kako da ga savladamo - *krvlju Jagnjetovom, rečju našeg svedočanstva i predanim životima.*

Billye Brim
Iz knjige KRV I SLAVA

ROĐENI ZA VEČNOST

Da li znate priču o naučniku koji nije verovao u život posle smrti? Tvrдио je da je smrt konačna i nepromenljiva sudbina svakog ljudskog bića. Kada čovek umre, tu je kraj. Nema nikakve duše koja nadživljava telo. Stoga, ne treba uopšte razmišljati o životu i smrti, a još manje gajiti ikakve nade o životu posle smrti. Uveravao je da treba biti zadovoljan i sa ovo malo dana koji čoveku stoje na raspolaganju.

Ovom naučniku je jednoga dana došao u posetu prijatelj koji mu je rekao: "Ti imaš već pedeset godina. Mnogo si toga

učinio, mnogo postigao. No budući da si prevalio dobar deo života i s obzirom na tvoju životnu filozofiju, mora da često pomišljaš na smrt i da je spremno očekuješ. Je li tako?"

"Ne," odgovorio je naučnik. "Ja još nisam spreman da umrem. Štaviše, čini mi se da sam sada još nepripremljeniji nego pre dvadeset ili trideset godina. Život je tako pun želja i interesa, pun iznenađenja i zadovoljstava, da mi je odbojna i pomisao da se sada može tako naprasno i neopozivo završiti."

"U redu," zaključio je prijatelj, "razumljivo mi je što sada tako govoriš. Ali možda će za nekoliko decenija doći dan kada ćeš slobodno moći da kažeš: "E, sada mogu mirno da umrem. Obavio sam sve što sam u životu želeo i nameravao!"

"Ne," uzvratilo je opet naučnik. "Preda mnom je zadatak koji sasvim sigurno ne mogu da završim u nekoliko decenija - štaviše, ni u nekoliko vekova. Da budem iskren, čini mi se da preda mnom stoji toliko toga da bi mi jedino večni, neograničeni život bio dovoljan... Ja, zapravo, ne želim da umrem!"

Pouka iz ove priče vredi za svakoga od nas. Svi mi u stvari želimo da živimo večno - bili mi toga svesni ili ne, hteli mi to da priznamo ili ne. To se najbolje vidi u tome sa kakvim se mi žarom i ustrajnošću borimo protiv sopstvene smrti kada se s njom suočimo. Rođeni smo za večnost.

ZAŠTO ONDA UMIREMO? ODAKLE SMRT?

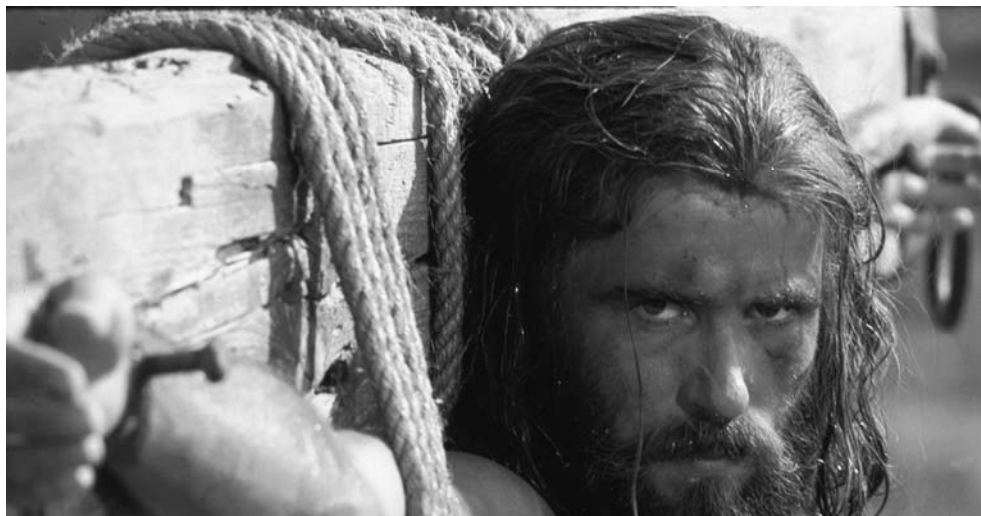
Adam, prvi čovek, bio je naime stvoren po Božjem obličju, svet, savršen i besmrtn. Grehom, to jest, otvorenim prestupom Božijeg moralnog zakona, čovek

se odvojio od Boga i navukao na sebe prokletstvo (vidi: 1 Mojsijeva, 3. glava). Kao posledica toga, došlo je do poremećaja u prirodi i zakonima koji u njoj vladaju, što je dovelo do pojave raspadljivosti, bolesti i smrti u svetu.

Bog čoveka nije ostavio bez nade. Pre svih vekova, još pre postanka sveta i pre pada u greh, pripremio je spasenje ljudskom rodu; spasenje, koje je vekovima najavljivao po prorocima, a konačno, u ovo poslednje vreme, ostvario ga je po svome Sinu, Isusu Hristu.

U Isusu Hristu, Bog je postao čovek. Utelovivši se i živeo među ljudima, čineći im dobro i pokazujući im put spasenja. Iako svet, nevin i bez greha, pristao je da umre na krstu umesto nas, primajući na sebe kaznu koju smo mi svojim grešima zaslužili. Ta kazna je smrt.

Bog je, međutim, Isusa vaskrsnuo potvrđujući time pred celim svemirom Isusovu pravednost i nevinost. Tako je Isus svojim slavnim vaskrsenjem pobedio smrt i i osigurao svakom onom koji u Njega veruje - život večni! On je umro da bismo mi živeli.

Mi ne moramo da umremo. Naše će telo, kao deo prvobitnog Božijeg stvorenja, koje je padom u greh postalo podložno raspadljivosti i dalje svakim danom sve više propadati i jednoga dana doživeti svoj konačni kraj. Ako prihvatimo Isusa Hrista kao vlastitog Gospoda i Spasitelja, postaćemo time deo novoga sveta čije je stvaranje otpočelo Isusovim vaskrsenjem iz mrtvih, a dovršiće se veličanstvenim drugim dolaskom.

Zato nas Sveto Pismo i uči da "ako se naš spoljašnji čovek [telo] i raspada, ipak se unutrašnji [duh] obnavlja iz dana u dan" (2. Kor. 4,16).

Isus Hrist je pobedio smrt i ta pobjeda može biti i tvoja ako je prihvatiš verom. Isus je rekao: "Ja sam vaskrsenje i život. Ko veruje u mene, ako i umre,

živeće. I ko god živi i veruje u mene neće umreti nikada!"

"Zaista, zaista vam kažem: ko sluša moju reč i veruje... ima život večni, i ne dolazi na Sud, nego je prešao iz smrti u život!" (Jovan 11,25-26; 5,24).

Dragi prijatelju, Bog nas je stvorio za večnost. Odvojivši se od Nega, koji je izvor života, postali smo robovi smrti. No, Bog nam u svojoj milosti pruža novu šansu. Zašto još oklevaš? Veruj da je Isus Sin Božji, koji je došao na svet da spasi grešnike i koji je uskrsnuo od mrtvih pobedivši smrt. Pokaj se za svoje grehe i izmiri s Bogom, pa će Hristova pobjeda biti i tvoja: primićeš dar večnoga života već sada!

Rođen si da živiš večno!

Slavica Nikolić

DAJ RAČUN KAKO SI KUĆU KUĆIO

„Daj račun, kako si kuću kućio. Probudi se, spremi se!“

Iste reči zagrmle su još jednom, ali jače, glasnije, strašnije.

„Daj račun kako si kuću kućio!“

Taj glas me je iz sna probudio. Bila je tiha i mirna noć. Moji su ukućani spavali, i nisu čuli glas koji mi je govorio: „Daj račun kako si kuću kućio!“

Zadrhtah sam.

„Gospode znam da Ti to govoriš. Ali sada, tako iznenada iz sna u noći? Oh da, oprost mi, rekao si da stražim, jer ćeš iznenada doći.“

„Daj račun kako si kuću kućio! Gde si blago moje utrošio? Život, snagu, razum, vreme? Blago koje sam ti dao, šta si sa njim uradio? Da li si zakopao, ili si carstvo Božje gradio? Daj račun kako si kuću kućio? Kako si životom svojim svedočio? Da li si gladnog nahranio, žednog napojio, hladnog utoplio? Da li si gosta u kuću primio? Da li si

sužnja posetio, bolnog utešio, tužnom suzu obrisao? Nemoj reći da nisi znao za to.

Daj račun kako si kuću kućio! Kome si služio? Da li si bližnjeg ljubio? Da li je ljubav tvoja srca ogrejala, ili je mržnja ljute rane im zadala? Kakva ti je vernost bila? Da li je revnost tvoja molitvene domove gradila? Za sve ovo daj mi račun, daj!”

„O Bože moj, zar je zaista došao kraj? Zar ni vremena, ni prilike, ni milosti više nema, da život svoj popravim? Zar je izgubljeno sve? Sve?! Ne, nije... jer gle! Jedna suza pokajanja, jedan uzdah bola sa molitvom stiže do Božijeg prestola. A utešne reči dođoše sa visine:

‘Čuj me dobro sine hrišćanine. Meni nije milo da duša pogine. Zato novu milost, vreme i priliku, danas pružam tebi i svakom grešniku. Idi sine i govori svima, da vremena malo ima. Idi svima kaži da će Gospod doći račun da traži.’“

Br. Vidović

Priložio Mile Jovanović

BEZ BORBE NEMA DJELOTVORNE MOLITVE

Ako si jedan od „prosječnih“ hrišćanina koji pre odlaska na posao pročita jedan ili dva stiha iz Biblije i kratko se u pet minuta pomoli za blagoslov dana i za zaštitu porodice, đavo će te ostaviti na miru. Nećeš od zloga biti puno napadan, jer on zna da takvi hrišćani ne mogu puno nauditi njegovom carstvu. Isto tako nećeš biti napadan ako poslije posla još pročitaš jedno poglavlje iz Biblije i kratko se pomoliš, dok ti supruga ili suprug gleda svoju omiljenu seriju na televiziji.

Ako odlučiš da ustaješ jedan ili dva sata ranije svakog dana, te da u tišini uzmeš dosta vremena najprije za čitanje Božije riječi, pa potom za molitvu, zahvaljivanje i tiho oslušivanje Božjeg glasa; ako odvojiš dovoljno vremena da bi sreo svog Gospoda i bio ispunjen Duhom Svetim, đavo i stari Adam (koji nas nažalost prate sve do kraja našeg zemaljskog života) objaviće ti rat - strašan rat.

Taj rat neće doći odmah. Đavo

će možda pomisliti: „Neka ga, to je već više puta pokušavao, a onda se poslije nekoliko dana umorio i ja sam mu takve stvari kroz još više posla i obaveza izbio iz glave.“

Međutim, ako stvarno ustraješ jednu sedmicu, dvije, mjesec dana, ako ti Gospod objavi da je tvoja revnost u stvarnosti duh molitve koji je Njegov dar, nikakva tvoja zasluga, kako bi za to slava pripala samo Njemu, nešto divno će se desiti u tvom životu. Tvoja tajna klijet će se pretvoriti u mjesto tvog realnog susreta sa Isusom. Ona će postati ujedno i mjesto borbe za izgubljene duše, mjesto ustrajne molitve za nadahnute i Duhom ispunjene pastire, za duhovno buđenje tvog mjesta ili regije.

Ali, kao što sam rekao na početku, nećeš proći lako i jeftino. Uskoro ćeš čuti (i to je obično prvi napad) kako

suprug(a) gundā: „Razbijaš mi san tvojim ustajanjem u ranu zoru. Poslije toga ne mogu ni ja više da zaspim. A popodne se samo kriješ u svojoj sobi.“

Đavo će možda šaptati: „To je samo tvoja oholost. Hoćeš da budeš bolji (bolja) od drugih, hoćeš da se ističeš. Bog te voli onakvog kakav si bio i do sada. Nemoj pretjerivati. Već si to prije pokušavao i šta si postigao? Ništa. To ti je stvarno gubljenje vremena. Imaš pametnijeg posla...“

Budi hrabar i ustraj. Božiji pogled još i danas zemlju obilazi, Njegove Oči traže ljude i žene koji će stražiti u molitvi, čija „su bedra zapregnuta“, ljude i žene koji poput Džona Noksa viču Gospodu: „Daj mi Škotsku ili ću umrijeti.“

Bog traži ljude i žene koji će moliti „Gospodara od žetve da izvede poslanike na žetvu svoju“. Bog traži sluge koji neće puno govoriti, ali ono što kažu biće pomazano nebeskim uljem i time postati melem za ranjene duše. Bog traži moliocice i za naše vrijeme. **Hoće li ih naći?**

Dragoljub Simeunović, Ulm

DODIR BOŽIJE MAJSTORSKE RUKE

Volim pjesmu *Myre Brooks* o staroj i raštimovanoj violini. Voditelj aukcije je nastojao i nju prodati, pa makar i za sitniš, ali nije išlo. Uz sav voditeljev trud, nije bilo zainteresovanih. Činilo se da nikome ne treba stara, oštećena i raštimovana violina.

Prošla bi potpuno nezapaženo da se u posljednjem trenutku nije dogodio neobičan prokret. Ustao je neki stariji gospodin i pošao prema podijumu. Uzeo je violinu, stresao s nje prašinu, zatim ju je uštimalo neko vri-

jeme i počeo svirati. Taj starac je bio poznati violinista i svirao je u zanosu.

Prisutni su se gledali u čudu pitajući se kako je moguće da čuju tako divnu melodiju? Nakon toga, vlasnik je prodao violinu za čitavo bogatstvo. "Šta je povećalo njenu cijenu" – mnogi su znatiželjno ispitivali vlasnika – "i otkud da se čuju ti predivni zvuci?"

On je jednostavno odgovorio: "To je učinio dodir majstorske ruke."

Cijelim bićem stojim iza toga

da je vrijedno iskusiti onaj živi dodir Božije majstorske ruke. Vjerujem da je po milosti Božijoj onaj violinista nebeskog porijekla spreman naše raštimo-
movano i grijehom oštećeno srce uzeti u svoje naručje kako bi naša nutrina dala novu melodiju – remek djelo neba.

Izvrstan primjer takvog nebeskog djelovanja u Bibliji nalazim u apostolu Pavlu. Dok se sa svojim saputnicima kretao prema Damasku, gradu u tadašnjoj rimskoj provinciji Siriji, on za sebe zasigurno ne bi rekao da mu je srce raštimo-
vano. Imao je jasan cilj i sve je bilo uštimo-
vano da taj cilj i ostvari. Jedino nije slutio da se kreće u pogrešnom smjeru.

Pripadnike novonastale skupine vjernika smatrao je zakletim neprijateljima. Njegov je pohod imao za cilj pronaći ih, staviti u lance, kako muškarce tako i žene, te ih otpremiti u tamnice. Mislio je da to čini u ime Božje. Tada još nije iskusio Božiji dodir i sav se bio posvetio ostvarenju svojih planova.

Ali baš na tom putu prema Damasku, iznenada ga je obasjala svjetlost s neba; pao je na zemlju i čuo Isusov glas: "Savle, zašto me progoniš?" (*Dj. 9:4*).

Proganjajući Isusove slijed-

benike, proganjao je upravo i Onoga, koga su oni naviještali. Oslijepio je; saputnici su ga morali uzeti za ruku i povesti za Damask. Vjerovatno od šoka, koji je doživio, Savle tri dana nije jeo ni pio. I onda slijedi novi preokret. U kuću, u kojoj je boravio, došao je od Boga poslan čovjek po imenu Ananija. Zna li što je učinio? Položio je ruke na Savla i rekao mu: "Brate Savle, poslao me Gospod Isus, koji ti se ukazao na putu kojim si išao ovamo, da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga." (*Djela 9:17*)

Ananija je položio ruke na čovjeka, koji je već tri dana bio slijep. Ali to zasigurno nije bio zahvat čovjeka već neba. Zapravo je to bio – slikovito rečeno - dodir Božije majstorske ruke. Kao što kaže poznata hrišćanska pjesma: "Ruka na ramenu mom, bila je Hristova..." Savle je progledao, počeo je jesti i povratio je snagu. Novim očima i novim srcem gledao je na svijet. To je bio neki drugi čovjek; ne više neustrašivi progonitelj zaslijepljen mržnjom. Naprotiv, imao je novo poslanje: u blagosti Duha Svetoga i u ime Onoga, koji mu se ukazao i čiji je dodir iskusio, oslobađati ljudske duše iz tam-

nica i okova grijeha.

Razmišljajući o ovom Božjem zahvatu, ispunjava me divljenje. Osjećam da je cjelokupni život i djelovanje apostola Pavla zapravo Božije čudesno postignuće. To nije poput nekog muzičkog ili slikarskog remek djela, koje se može čuti ušima ili vidjeti očima. To nije ni poput nečijeg veličanstvenog uspjeha, koje izaziva oduševljenje zbog pobjede ili dolaska na visok položaj. Ovo je nešto iznad ljudskog shvatanja i nešto što duboko prožima naše unutrašnje biće.

Od trenutka Božijeg dodira pa nadalje, Pavlov je život – neprestano iskustvo boli i trpljenja, uspona i padova, unutrašnjih previranja, savladavanja svakojakih smrtnih opasnosti. Za čovjeka previše. Samo je Božji dodir i upliv neba mogao učiniti smisleno djelo od duboko osjećajnog, shrvanog, opterećenog i slabašnog ljudskog bića, kao što je bio Pavle u novim okolnostima. Nebeski je violinista izvrsno uštimao Pavlove slabosti u izvor snage za naviještanje Evanđelja. “Dosta ti je moja milost”, govorio mu je Gospod, “jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti” (2 Kor 12:9).

Pavle je priznao nebesko porijeklo svoga poslanja: “Evanđelje, koje sam propovijedao nije ljudska stvar, niti ga ja primih niti naučih od nekog čovjeka, već objavom Isusa Hrista” (Gal 1:11,12). U svim okolnostima, Pavle je imao čvrstu misao za vodilju. On je izjavio: “Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku – službu koju primih od Gospodina Isusa: svjedočiti za evanđelje Božije” (Dj 20:24). On je priznao ovisnost o nebeskom vođstvu.

Želio je reći da njegov život nije toliko priča o njemu samome, već da je to u prvom redu priča o Bogu, koji mu se smilovao i iskazao naklonost. On je priznao: “Milošću sam Božjom ono što jesam” (1 Kor 15:10). Uprkos tome što je progonio crkvu i činio zlodjela, nebo mu je iskazalo naklonost i susret sa živim Hristom mu je odredio novi životni pravac. Predao se Božijem vođstvu i nebo je upravljalo njegovim koracima – ne više on sam niti ljudi u okruženju. Postao je poslanik Hristov, koji je u svim okolnostima nagoveštavao da je “plata za grijeh smrt, a milosni dar Božiji je život vječni u Hristu Isusu...” (Rim 6:23).

Uvjeren sam da milošću Božjom i mi možemo doživjeti dodir Božje majstorske ruke – kao izraz dubokih želja da Bog upravlja našim koracima. Taj Božji zahvat važan je dio i moje životne priče. Tamo negdje 1985. godine, u vrijeme mladosti, moje je srce bilo slomljeno a životne okolnosti – slikovito rečeno - skroz naskroz raštimate.

Sa sela sam stigao u grad, tjeran nesređenim stanjem u porodici. Bio sam tih i povučen, nesnalazljiv u praktičnim stvarima. Ljudski rečeno, bez ikakvih izgleda za uspjeh. Radio sam neki honorarni posao, koji mi nije omogućavao ni osnovne životne potrebe. Na nekoj zamišljenoj aukciji, u moju budućnost niko ne bi uložio ni novčića – pa ni ja sam. Hodajući ulicama grada, plakao sam u sebi danima i mjesecima.

Vremenom se dogodio neobičan preokret. Violinista, nebeskog porijekla, (*tako bih to mogao opisati u skladu sa pričom s početka*) ustao je sa svoga prijestolja te me uzeo u svoje naručje i moje unutrašnje biće je začulo melodiju neba. Gospod mi je dao cilj za koji vrijedi živjeti i pozvao me na predanje, koje uključuje cijelo moje biće.

Doživio sam to kao odgovor na molitvene suze, raskajano srce i duboke čežnje. I kako nisam ništa posjedovao niti imao, osim dubokih čežnji, znam da je intervencija u moj život došla odozgo. Poput psalmiste, radosno sam prihvatio Božije puteve: „Al' ću odsad uvijek biti s tobom, jer ti prihvati desnicu moju: vodićeš me po naumu svojem...” (*Ps 73:23,24*).

Pred izazovima grube stvarnosti i životnim preprekama, te kad god nemam snage, izgovaram ovu molitvu s pouzdanjem u Onoga čiji sam dodir doživio: „Neka mi, Gospode, bude moguće po milosti što mi se čini nemoguće po naravi“ (*Toma Kempenac*). Radije se pouzdajem u Božju milost i Njegov naum nego u lična htijenja i nastojanja.

Dragocjena dušo, možda je i tvom unutrašnjem biću potreban zahvat neba, kao što je on potreban svakome od nas. Milosti je Božijoj potrebna tvoja duboka čežnja, pokajanje i dopuštenje da s tvog bića skine prašinu, zaliječi rane, popravi slomljena i oštećena mjesta i uštima ga svojom majstorskom rukom. Ovo ti pišem, uz molitvu, da djelovanjem Neba, uprkos protivnim i nesklonim

okolnostima, tvoja nutrina u konačnici postane vrhunsko Božije djelo.

I ti poput psalmiste možeš da kličeš Stvoritelju: "Hvala ti što sam stvoren(a) tako čudesno, što su djela tvoja predivna!" (*Ps 139:14*).

Neka nam molitva gore citiranog srednjovjekovnog monaha, Tome iz Kempena, bude poticaj predanja u Božje ruke: „Moja je milost dragocjena – govori Gospod. Ne trpi miješanje s spoljašnjim stvarima i sa zemaljskim utjehama. Treba, stoga, ukloniti sve prepreke milosti, želiš li primiti njen dodir. Odaberi sebi tajno mjesto. Izlij pred Boga pobožnu molitvu da bi sačuvao skrušeno srce i čistu savjest. Povezanost sa Bogom neka ti je preča od svih spoljašnjih stvari. Spreman

sam ti pomoći i utješiti te više nego prije, samo ako se u mene pouzdaš i pobožno me zazoveš.”

U zaključku ti mogu reći: na tebi je i meni odgovoriti hoćemo li se sami svakodnevno rvati sa postojećim stanjem i tražiti izlaz sopstvenim nastojanjima, poći stranputicom i još više se zaplesti. Ili duboko u duši poželjati da nam nebo dovede život u red, da nas nebeski violinista naštima, te se prepustiti njegovom uplivu i vođstvu i tako poći stazom Božije milosti. Hoćemo li nastaviti mukotrpno činiti napore u pogledu zemaljskih potreba ili ćemo se nebu staviti na raspolaganje do te mjere da dodir Božije majstorske ruke od nas učini svoje remek djelo?

Vlado Pšenko, Vukovar

ŠETNJA I POUKA...

Žan je izašao sa dedom da prošetaju.

Na jednom mestu, čuli su kako nekog obućara vređa mušterija tvrdeći da nešto nije u redu sa njegovim cipelama. Obućar je mirno saslušao primedbe, izvinio se i obećao da će ispraviti grešku.

Onda su Žan i njegov deda stali da popiju kafu. Čoveka za susednim stolom konobar je upitao da li bi mogao da malo pomeri stolicu kako bi moglo da se prođe. Čovek je odreo-
vao burno i odbio se pomeriti.

"Nikada ne zaboravi ono što si video," rekao je Žanu njegov deda.

"Onaj obućar je prihvatio žalbu kupca, a ovaj čovek pored nas nije hteo ni da se makne. Ljudima koji obavljaju neke korisne zadatke ne smeta kad čuju kritike na račun svog rada, ali ljudi koji ne rade nikakav koristan posao, uvek misle da su veoma važni i kriju svoju nesposobnost iza lažnog autoriteta."

Z AŠTO JE TAKO MNOGO HRIŠĆANSKIH VOĐA UHVAĆENO U SKANDALIMA?

Važno je na početku istaknuti da „tako mnogo” nije tačan opis. Možda se čini kao da je mnogo evanđeoskih hrišćanskih vođa uhvaćeno u skandalima, ali to je zbog toga što se takvim slučajevima pridaje veliki publicitet. Postoje hiljade evanđeoskih hrišćanskih vođa, pastora, profesora, misionara, pisaca i evangelizatora koji nikad nisu bili dio ničega „skandaloznog”.

Većina evanđeoskih hrišćanskih vođa su muškarci i žene koji vole Boga, koji su vjerni svojim supružnicima i poro-

dicama i bave se svojim poslovima sasvim pošteno. Neuspjesi nekolicine ne bi se smjeli koristiti kao napad na karakter svih.

Ipak još uvijek stoji činjenica da se skandali zbivaju među onima koji tvrde da su evanđeoski hrišćani. Istaknute hrišćanske vođe razotkriveni su u preljubama i sudjelovanju u prostituciji. Neki evanđeoski hrišćani bili su osuđeni za utaju poreza i druge finansijske nelegalnosti. Zašto se to događa?

Postoje barem tri osnovna objašnjenja:

1) *Neki od onih koji tvrde da su evanđeoski hrišćani, zapravo su nevjerni šarlatani,*

2) *neki evanđeoski hrišćani dopuste da se zbog položaja uzohole, i*

3) *sotona i njegovi demoni agresivnije napadaju one u hrišćanskom vođstvu zato što znaju da skandal u koji je uključen vođa može dovesti do strašnih posljedica, i za hrišćane i za nehrišćane.*

1) Neki „evanđeoski hrišćani” uhvaćeni u skandalima zapravo su nepokajani šarlatani i lažni proroci. Isus je upozorio: „Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci... Dakle, prepoznacete ih po njihovim rodovima” (Mt 7:15-20). Lažni proroci pretvaraju se da su pobožni muškarci i žene kako bi se učinili dobrim evanđeoskih vođama. Međutim, njihovi “rodovi” (skandali) s vremenom ih razotkriju kao prevarante koji se ponašaju suprotno svojim tvrdnjama. U tome slijede primjer sotone: “Nije ni čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla. Prema tome, nije ništa posebno ako se i njegove sluge pretvaraju kao da su sluge praved-

nosti. Svršetak će im biti prema djelima njihovim” (2. Kor. 11:14-15).

2) Biblija jasno govori da „pred slomom ide oholost i pred padom uznositost” (Priče 16:18). Jakovljeva poslanica 4:6 nas podsjeća da se „Bog protivi oholima, a poniznima daje milost”. Biblija često upozorava na ponos. Mnoge hrišćanske vođe započnu službu u duhu poniznosti i oslanjaju se na Boga, ali kako njihova služba raste i napreduje, oni padaju u kušnju da dio slave uzmu za sebe. Neki evanđeoski hrišćani, iako usnama slave Boga, zapravo nastoje voditi i graditi službu u svojoj snazi i mudrosti. Ta vrsta ponosa vodi do pada. Bog je po proroku Osiji upozorio: „Ja ih pasoh, i siti bijahu; nasićenima srce se uzoholi; i tako me zaboraviše” (Osija 13:6).

3) Sotona zna da će pokretanjem skandala koji uključuje evanđeoskog hrišćanskog vođu uticati na mnoge. Baš kao što je Davidova preljuba s Vetševom i naručeno ubistvo Urije donijelo veliku štetu Davidovoj porodici i cijelom izraelskom narodu, tako su i mnoge crkve i službe oštećene ili uništene zbog

nemorala svojih vođa. Vjera mnogih hrišćana oslabila je kada su vidjeli kako im vođe padaju. Nehrišćani koriste neuspjehe „hrišćanskih“ vođa kao razlog da odbace hrišćanstvo. Sotona i njegovi demoni to znaju, te zbog toga više napadaju one u ulozi vođa. Biblija nas sve upozorava: „Budite trijezni i bdijte: vaš protivnik, đavo, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere“ (1. Pet. 5:8).

Kako se trebamo postaviti kada se evanđeoski hrišćanski vođa optuži ili uhvati u skandalu?

1) Ne slušajte niti prihvatajte neutemeljene optužbe (Priče 18:8, 17; 1. Tim. 5:19).

2) Na ispravan biblijski način ukorite one koji su u grijehu (Matej 18:15-17; 1. Tim. 5:20). Ukoliko je grijeh dokazan i ozbiljan, treba se provesti uklaňjanje iz položaja vođstva (1. Tim. 3:1-13).

3) Oprostite onima koji griješe (Ef. 4:32; Kol. 3:13), i kad se dokaže pokajanje, vratite ih u zajedništvo (Gal. 6:1; 1. Pet. 4:8), ali ne i u vođstvo.

4) Molite se za svoje vođe. Znajući probleme s kojima se moraju baviti, kušnje koje prolaze i stres koji podnose, trebali bismo se moliti za naše vođe i moliti Boga da ih osnaži, zaštiti i ohrabri.

5) Ono što je najvažnije jeste da shvatimo padove evanđeoskih hrišćanskih vođa kao podsjetnik da svoju vjeru držimo u Bogu i samo Njemu. Bog nikada ne pada, nikada ne griješi i nikada ne laže. „Svet! Svet! Svet Gospod nad vojskama! Puna je sva zemlja slave Njegove!“ (Isaija 6:3).

Izvor: *Got Question*

KUCANJE NA VRATIMA

*Evo stojim na vratima i kucam...
(Otkr. 3, 20)*

Pred našim vratima neko stoji i kuca. Ne zvoni, ne lupa, ne želi da nasilno otvori vrata. Samo kuca i čeka, da li ćemo otvoriti. Nije li to prosjak ili trgovački putnik? Ne, to je Onaj, kome je "data sva moć na nebu i na zemlji". Njegovo ime je Isus Hrist. Uopšte ne bismo na Njega obratili pažnju da nam nije rekao, da stoji pred vratima našeg srca.

Stoji tako napolju a unutra smo mi sa našim neraščišćenim problemima, sa savešću koja je opterećena mnogim krivicama, sa zadacima koji premašuju naše snage, sa svojim ljutnjama, žalostima, brigama i mukama. Mi smo kao trgovac čije je knjigovodstvo u potpunom neredu i haosu. Zašto ne

obraćamo pažnju na Onoga koji stoji napolju? Otvorimo Mu, pokažimo Spasitelju knjige našeg upropašćenog života i molimo Ga da On sam sve to uzme u svoje ruke.

Obratimo pažnju na to da su Njegove ruke izranjavane. Tragovi od klinova, kojima su bile probodene, još su vidljivi i svedoče o tome, da je za nas razapet. Zato On može i želi snažno i spasonosno da uđe u naš život. Veoma smo naivni kada želimo da sa svim našim problemima i tamnim tajnama ostanemo sami, kada pred vratima stoji moćni Spasitelj.

Gospode, ne želimo više da idemo kroz život boreći se sami sa stvarima koje su za nas veoma teške. Pomozi nam. Amin.

Wilhelm Busch

PROROČKA SLUŽBA

Najveća je povlastica i najdublja želja svakog vjernika čuti Božji glas. Bio je to vapaj patrijarha iz Starog zavjeta, dok su hodali pustinjom. To je želja svakog vjernika iz Novog zavjeta – čuti Božji glas. Duboko je u nas usađena želja da čujemo i poznamo glas našeg Gospoda.

Dragocjeno je imati čast sjediti do Njegovih nogu i učiti od Njega. To je blago koje se mora čuvati. Moramo se odvojiti kako bismo čitali Njegovu Riječ, a potom u tišini očekivali Njegov miran, tihi glas. Ovo se zajedništvo mora njegovati, jer to je vrt u kojem nalazimo zaštitu i osvježenje. Baš kao u braku, u tom zajedništvu ima trenutaka intimne radosti, tajnih čežnji i neizrecive ljubavi. To je mjesto na kojem otkrivamo svoju dušu. To je poseban i osjetljiv odnos koji treba njegovati i kojeg treba štiti.

Mnogi su i različiti načini na koje Bog govori svojoj djeci. Lično vjerujem kako nam On, prije svega, želi direktno govoriti. To je pravi razlog zašto je poslao svoga Sina, razderati veo koji je odvajao čovjeka od Boga. Kako znati da nam Bog

govori kroz nekog drugog? Ovo je razlikovanje sastavni dio našeg ličnog odnosa s Bogom.

Izvanredno je velika odgovornost djelovati kao nosilac poruke „od Boga“. Petar nas upozorava: „Ako ko govori, onda to neka čini kao onaj ko govori riječi Božje“ (1. Pet. 4:11). Pavle to potvrđuje: „I sâm vam se pokazah slabim, bojažljivim i drhtavim...“ (1. Kor. 2:3-6).

Premda smo ljudi, Bog nam povjerava Svoj dragocjeni glas i koristi nas da govorimo Njegove riječi drugim ljudima. Prorok je božanski glasnogovornik. Govoriti proročki znači govoriti pod božanskim nadahnućem. To znači donijeti Božju poruku pojedincu, grupi, narodu ili naraštaju. To znači donijeti usmjerenje, ukor, opomenu ili ohrabrenje, ali jedna je stvar sigurna: Proroštvo će uvijek usmjeriti primatelje prema Božjem srcu i Njegovim putevima.

Božji je glasnik samo onoliko dobar koliko je vjeran Onome koga predstavlja. On ne predstavlja sebe ili svoje mišljenje. On predstavlja Boga.

Moj prvi susret sa ličnom proroštvom

Meni su često upućivane lične proročke riječi. Sjećam se tog prvog puta kad mi je Bog progovorio na ovaj način. Bilo je to 1980. godine. Studirao sam mašinstvo na Univerzitetu *Purdue*. Bio sam obraćen već dvije godine, ali sam u svom srcu vrlo rano osjetio snažnu želju za službom. Moji se roditelji nisu s time slagali zbog našeg rimokatoličkog vaspitanja. Osjećao sam se emocionalno razapetim, njišući se naprijed-nazad. Poštovao sam svoje roditelje, ali nisam mogao ignorisati sve jači poziv koji sam osjećao.

Prisustvovao sam jednoj velikoj konferenciji zajedno sa još šest do sedam hiljada drugih ljudi u Indianapolisu. Vrlo poznati propovjednik je završio predivnu poruku; zatim je rekao da mu je Bog dao riječ za dvoje ljudi. Prva je poruka bila za baptističkog pastora. Druga je bila za mene. Rekao je: „Večeras je ovdje mladić, sjediš negdje u posljednja dva reda (moja lokacija). Teturaš se naprijed-nazad pitajući se jesi li ili nisi pozvan u službu. Jednog dana znaš da si pozvan; sljedećeg dana misliš: *Zar sam ja stvarno pozvan?* Bog kaže da si stvarno

pozvan u punovremenu službu, te da će te On upotrijebiti na predivan način.“

Dok je govorio, znao sam bez ikakve sumnje da se Bog obraća direktno meni. Snažno presvjedočenje Njegovog mira i prisutnosti ispunilo je moje srce dok sam slušao. Osjećao sam kao da svaka riječ postaje dio moga bića. Zapazio sam da je težina otišla s moje duše. Slijedećeg sam jutra iskusio ogromnu radost. Znao sam da je pitanje riješeno. Više neću biti razdijeljene duše niti ću imati muku. Diplomirao sam i već u ljeto 1983. bio sam u punovremenoj službi, služeći mome pastoru. Ta je riječ dovršila sigurnost Božjeg poziva nad mojim životom.

Tjelesnost nasuprot obećanju

Biblija otkriva da će proročka služba imati vrlo važnu ulogu u pripremanju crkve za Gospodnji povratak. Petar navodi proroka Joila koji je rekao da će sinovi i kćeri, sluge i sluškinje proricati (Djela 2:16-18; Joil 3:1-2). Neprijatelj to isto tako dobro zna. On želi osujetiti ili izopačiti proročko i umanjiti njegovu djelotvornost. On nastoji da crkva ostane tjelesna, jer tada dragocjeno ostaje pomiješano s bezvrijednim.

Stoga ne začuđuje biblijski uzorak koji se može primijeniti na veliki dio današnje proročke službe. Vrlo često Išmael dolazi prije Isaka. Tjelesna će priroda pokušati donijeti ono što samo Duh može. Dopustite mi da objasnim. Bog je Avramu, kada je ovomu bilo sedamdeset i pet godina, obećao da će imati sina. Nakon jedanaest godina čekanja, Avram i njegova žena smišljaju plan djelovanja. Hagara, sluškinja njegove žene, imaće dijete s Avramom; tako se rodio sin po imenu Išmael. Bog je dopustio ovo, misleći u sebi: Ako misle da mogu moje obećanje ostvariti kroz tijelo, čekaću da Avramov reproduktivni sistem potpuno odumre. Onda ću Ja dati sina kojega sam Ja obećao. Zašto? Jer Bog neće dopustiti da se naočigled Njemu proslavlja tjelesna priroda! Prošlo je slijedećih trinaest godina kad su i Avram i Sara prestali biti sposobni za rađanje (Rim. 4:19). Tada Sara začne i rodi Isaka. Pavle je napisao: „Sin kojeg je rodila robinja rođen je u ljudskom nastojanju da se ispuni Božje obećanje. Ali je sin kojeg je rodila slobodna žena rođen kao ispunjenje Božjeg obećanja.“ (Gal. 4:23)

Bog je obećao da će proročko obnoviti u punini prije negoli se

Isus vrati (Djela 3:20-21). Ovo očekivanje prožima crkvu. Međutim, lično sam vidio pokušaje da se Božje obećanje ostvari na tjelesan način.

Postoji proročka služba rođena od obećanja i volje Očeve i postoji proročka služba rođena od tijela i volje čovjeka. U čemu je razlika? Premda su obje začete u iskrenoj želji da se ispune Božji plan i obećanje, onu koju je rodilo tijelo, tijelo mora i održavati, dok ona koja je rođena po Duhu podržava Duh.

Tijelo rađa tijelo i zato, direktno govori željama čovjeka. Duh rađa duh i zato, direktno govori šta Bog želi. Svrha je ove knjige da vam pomogne da razlikujete ove glasove. Premda riječi koje dolaze od tijela mogu biti ugodne našim ušima, one će nas odvesti u zabludu, propast, ili moguću smrt. Riječi koje dolaze od Duha, premda u početku neugodne, vode nas Božjem srcu.

Provjeravajte sva proroštva

Lično sam tokom dvadeset godina svog hrišćanskog života, primio brojne poruke koje su počinjale riječima: „Ovako

govori Gospod..." Od toga se samo nekoliko njih pokazalo istinskim riječima od Boga. Da sam slušao većinu tih proroštava, danas bih bio jedan zbunjeni pojedinac koji je vrlo vjerovatno zastranio od Božje volje. Novi zavjet nas opominje:

„Ne gasite (ne obuzdavaju) [Svetog] Duha; ne prezirite proročke darove i govore [nemojte omalovažavati proročka otkrivenja niti prezirite uputstva, opomene ili upozorenja]. Nego sve provjeravajte i tražite dokaze za sve stvari [sve dok ne spoznate] koje su dobre; to zadržavajte.“ (1. Sol. 5:19-21)

Nama je u crkvi potrebno proroštvo, pa smo najozbiljnije upozoreni da ga ne preziremo. Prezreti nešto znači osuditi to ili mrzeti. Toliko smo se bojali ne prezreti proroštvo da smo ga zaboravili proveravati. Važno je da naučimo razlikovati istinu od laži. Ispitajmo slijedeće Pavlove riječi u stihu 21: „Nego sve provjeravajte i tražite dokaze za sve stvari [sve dok ne spoznate] koje su dobre; to zadržavajte.“

Ne smijemo prihvatiti lažno kao istinito samo zato što se bojimo da bismo mogli odbaciti istinito jer mislimo da je lažno; naučimo odvajati dobro od lošeg. Isto tako nije ispravno biti

previše oprezan i previše kritičan, te tako odbaciti istinu. Ono u čemu danas griješimo, u duhom ispunjenim krugovima, jeste olako prihvatanje svake riječi. Obično samo slegnemo ramenima odbijajući netačne ili tjelesne riječi s uzdahom: „O, pa dobro. To baš nisu pogodili,“ ili: „O, vidi se da rastu u svom daru.“ Ali, niko ne bi trebao olako shvatati nešto što počinje sa: „Ovako govori Gospod.“

Izraelci su u ovome isto tako griješili. Dospjeli su do mjesta na kojem im je Bog rekao kroz proroka Miheja: „Ako lažov i prevarant dođe i kaže: Prorokovaću ti vino i piće, on bi bio prorok ovome narodu.“ (Mihej 2:11)

Prevod u Bibliji *New Living Translation* još je upečatljiviji. Tamo piše: „Eto takvog biste proroka vi voljeli!“ Bog im je govorio: „Vi ćete prigrliti kao proročko sve što udovoljava vašim tjelesnim željama i apetitima.“

Pavle nam kaže da provjeravamo i tražimo dokaze za sve stvari dok ne naučimo prepoznavati ono što je od Boga. Sadržaj proroštva moramo ispitivati pod jarkim svjetlom Božje riječi.

John Bevere

HRIŠĆANI I PUŠENJE ?!

U današnje vrijeme u evanđeoskim krugovima ima dosta vjernika koji puše. Nekada su u crkvama stavovi o tom pitanju bili mnogo strožiji i oštriji. Težeći blagosti u razumijevanju, želeći da prihvatimo ljude onakvim kakvi jesu i da u našim crkvama bude što više ljudi, neke standarde smo i previše spustili. Naravno da to nije slučaj samo sa pušenjem. Otišli smo u drugu krajnost.

Kada kažem da smo postali popustljivi, ne smatram da treba da prozivamo, kažnjavamo i progonimo ljude zbog pušenja. Mislim da smo se navikli na tu pojavu i ponekad se uopšte ne trudimo da utičemo niti da promijenimo kod sebe i drugih ono što je očigledno nezdravo, skupo, loše i pogrešno.

Kada vidimo kako nevjernici vode kampanje protiv pušenja, trebalo bi da razmislimo šta mi činimo na tom planu?! Za nekoga će moji stavovi biti preoštri a za nekoga opet previše popustljivi. Svjestan sam da ne mogu da ugodim svima, ali ipak pišem o ovoj temi jer mi je Bog stavio na srce i nadam se da će On

kroz to dotaknuti i mnoga druga srca.

Nemam običaj da pušenje nazivam grijehom, već ga nazivam ropstvom. Neko će možda reći da nema razlike između to dvoje. Nemam namjeru da se u ovom tekstu bavim značenjem riječi i njihovim definisanjem. Oni koji ne žele da prestanu da puše (iz nekih svojih razloga) i koji su odlučni da ostanu u ropstvu pušenja, pušiće i nakon čitanja moga teksta. Oni koji žele da se oslobode, nadam se da će čitajući ovaj tekst doživjeti dotatni podsticaj i ohrabrenje da to učine.

Želim da „prodrmam“ i one koji ne puše da se ne navikavamo na tu pojavu i da se mudro i u ljubavi uključimo u mijenjanje klime u našim crkvama kada je u pitanju pušenje.

Bog je na našoj strani i želi da nam pomogne. Vjerujem da On čezne da vidi svoj narod kako živi i korača u slobodi, slobodi od grijeha i slobodi od svake vrste ropstva.

„Hristos nas je oslobodio za slobodu. Stojte, dakle, čvrsto i ne

potčinjavajte se opet ropskom jarmu.“ (Gal. 5:1)

Isus nas je oslobodio od svakog oblika ropstva i Božijoj Riječi smo pozvani da ostanemo u toj slobodi. Svako ropstvo u kome se nalazimo svjedoči protiv toga da nas je Hrist oslobodio! Svaki vjernik bi trebalo da teži ka tome da njegov život (djela, riječi i misli) što bolje svjedoči za Hrista. Mi smo Njegovi svjedoci u ovome svijetu.

Vjerujem da će Bog pomoći svakome ko želi da prestane da puši. Lično poznajem mnoge ljude kojima je Bog zaista pomogao da prestanu da puše, dao im je snagu i ustrajnost u momentima iskušenja. Vjerujem da će Bog pomoći

svakom pastoru i vjerniku koji krene da se bori protiv pušenja među nama. Napominjem: ne u borbi protiv pušača, već protiv pušenja.

Pušenje je ropstvo koje pogubno djeluje na vjernika, njegov život, okolinu i bližnje. Negativno djeluje na naše:

- ⇒ *hrišćansko svjedočanstvo* (ako neko puši, znači da je ovisan i da nije dozvolio da ga Bog oslobodi);
- ⇒ *fizičko zdravlje* (svima je poznato koliko duvanski dim šteti našem zdravlju);
- ⇒ *finansije* (cigarete i duvan su skupi a isti novac se može upotrijebiti za druge stvari).

Branko Erceg, Banjaluka

Da li se ovo slažu i ide li jedno uz drugo?

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

VAŠE MOLITVE SU MOĆNE

**AKO JE BOG SVEMOĆUĆ, ŠTA ĆE MU
NAŠE MOLITVE?**

**KADA SE MOLIMO I NIŠTA SE NE DODIJE,
DA LI TO ZNAČI DA NAS BOG NE ČUJE?**

**AKO STE IKADA POMISLILI DA SE VAŠE
MOLITVE NE URAČUNAVAJU, KNJIGA
„ZASTUPNIČKA MOLITVA“ ĆE VAM
POKAZATI KOLIKO SU ONE ŽIVOTNO
VAŽNE.**

**PASTOR I UČITELI DARC SITS (DUTCH
SHEETS) MOLITVU OPISUJE I SPOLJA
I IZUNUTRA, NEŽNO, MILDRO I SA
DOZOM HUMORA. OVA KNJIGA ĆE VAS
INSPIRISATI, OHRABRITI VAS DA MOLITE
ZA „NEMOĆUĆE“ I POMOĆI VAM DA
U MOLITVI ISTRAJAVATE SVE DOK NE
VORITE NJENE REZULTATE. OTKRIVATE
SVOJU ULOGU MOLITVENOG RATNIKA.
ZA NEKOGA KOGA POZHJETE TO MOŽE
ZNAČITI RAZLIKU IZMEĐU RAJA I PAKLA.**

DA LI ZNAŠ KOJE SILE SVAKODNEVNO UTIČU NA TVOJ ŽIVOT?

**DA LI SE U TVOM ŽIVOTU ILI U ŽIVOTU TVOJE
PORODICE PONAHLAJU BOLESTI ILI NESREĆE?**

**DA LI SI SMOG UVEK POD MENTALNIM,
EMOTIVNIM ILI FINANSIJSKIM PRITISKOM?**

**DA LI SU TVOI ODNOSI SA NAJBLIŽIMA U
POTPUNOM MIROU?**

**DA LI SE PITAS ZAŠTO DRUGI LAKO USPEVAJU
U ŽIVOTU, DOK SE ČINI DA TEBI USPEH
SAMO IZMIČE?**

**BIBLIJSKI UČITELI DEREK PRINCE OTKRIVAJU KAKO
SILE BLAGOSLOVA ILI PROKLETSTVA MOGU DA
DELUJU U NAŠEM ŽIVOTU. KROZ BOŽJU REČ I
LIČNO ŽIVOTNO ISKUSTVO, PRINCE ĆE TI POMOĆI
DA SHVATIŠ UZROKE PROKLETSTAVA (OKULTIZAM,
PVIKOVANI GREŠI, ZLOSTAVLJANJE, ODBAČENOST,
ČAK I GREŠI PRETHODNE GENERACIJE) I DOŽIVIS
OSLOBODENJE OD NJIH, KAKO BI MOGAO DA UŽIVAS
U BOŽJIM BLAGOSLOVIMA.**

**ZAHVALJUJUĆI OVOJ INOVATIVNOJ I SMOLEJ KNJIZI,
VIŠE OD 1,6 MILIONA ČITALACA DOŠLO JE DO
DIOVNOG UVIDA KOD MENJA ŽIVOTE.**

**U OVOM PROŠIRENOM IZDAJU, SVAKO POGLAVLJE
JE PRAČENO LEKCIJOM ZA LIČNO ILI GRUPNO
PROUČAVANJE, SA PREGLEDOM PITANJA, COELIJOM
ZA PRAKTIČNU UPOTREBU I STIHOV ZA PAMĆENJE.
DEREK PRINCE ĆE TI POMOĆI DA ISKUSIS SLOBODU
OD PROBLEMA KOJI TE GODINAMA FRUSTIRAJU
I UŽIVAS U ŽIVOTU KOD JE BOG PLANIRAO ZA TEBE.**

KAKO MOŽEŠ DA ISPUNIŠ SVOJ POZIV U 21. VEKU?

GDE JE TVOJE MESTO U CRKVI?

**CRKVA JE BOŽJA PORODICA - MESTO LJUBAVI,
PRIHVATANJA, RADOSTI,
UČENJA I SVETI.**

**ONA JE SKROVIŠTE OD STRESA I BOJA SVETA
I DAZA GDE MOŽEŠ DA SE OSMANJEŠ DOK HODAS
SA GOSPODOM.**

**U OVOM SVEDOBANJIVOM PREGLEDU BOŽJE
CRKVE KOJI JE ON OZAKLADAO, OTKRIVATE
KAKO MOŽETE DA ISKUSITE:**

**SNAGAN I PRODUKTIVAN NOVOZAVETNI ŽIVOT
POBEDU U DIOVNOJ RATU
ISTINSKO ZAJEDNIŠTVO SA DRUGIMA
BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT**

**OVA KNJIGA JE UPUTSTVO ZA TO KAKO ISPUNITI
BOŽJI PLAN ZA CRKVI. DOK BUDETE UČILI
ŠTA ZNAČI BITI ŽENJAK DED HIRISTOVOG TELA,
ISPUNITE SE NOVOM SNAGOM I OČERVALJIMA.
DA LI ĆETE PRIHVATITI IZAZOV KOJI JE PRED
VAS STAVIO DEREK PRINCE I ZAJEZTI SVOJE
MESTO U BOŽJOJ ZAJEDNICI I POSTATI
DINAMICAN AMBASADOR KOJI ĆE PRENETI
NEGOVU PORUKU UČEBLJENOM SVETU?**

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: press@syloam-international.org; info@derekprince.rs

TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

[WWW.PRESS.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG](http://www.press.syloam-international.org)

[WWW.MEDIA.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG](http://www.media.syloam-international.org)

Izide sejač da seje svoje seme. I kad je sejao, jedno seme pade kraj puta, te ga pogaziše i ptice nebeske ga pozobaše. Drugo pak pade na kamen, izniče i osuši se, jer nije imalo vlage. Treće pade među trnje, i trnje izraste s njim te ga uguši. A četvrto pade na dobru zemlju, te izniče i donese stostruki rod. Govoreći ovo povika: ko ima uši da sluša - neka sluša. A njegovi učenici su ga pitali šta znači ova priča. On im pak reče: vama je dano da saznate tajne carstva Božijeg, a ostalima se izlažu u pričama, da gledajući ne vide i slušajući ne razumeju. A ova priča znači: SEME JE REČ BOŽIJA.